

Pääsiäisen Valo

Piispa Mari Leppänen:
**Ylösnousemuksen
valo on maailman
pimeyttä väkevämpi** s. 4

Kirkkoherra Jani Latva-Nikkola:
**Pelastuksen tunnus -
Jumalan kansan
merkki** s. 6

TT Eija Harmanen:
Kaikki kohdallaan s. 9

MM Heini Kataja-Kantola:
Miten pääsiäisaika soi? s. 20

Lisäksi Puuhasivu lapsille, runoja,
Miten pääsiäisaika minua kosket-
taa, pääsiäisaikaan liittyviä tunnel-
mia ja ajatuksia ym. ym.

ELYn tiedote 2 2023

Sisällysluettelo

- s. 3 Valon ja ilon juhla Antero Rasilainen
- s. 4 Ylösnousemuksen valo on maailman pimeyttä väkevämpi piispa Mari Leppänen
- s. 5 Kuljetko seurassa Jeesuksen?
Eila Ahonen ja Risto Moisio
- s. 6 Pelastuksen tunnus - Jumalan kansan merkki
Jani Latva-Nikkola
- s. 8 Runo, Aari Surakka
- s. 9 Kaikki kohdallaan Eija Harmanen
- s. 10 Minun tieni Helena Ylikotila
- s. 12 Pääsiäisen kukkia Maria Pitkäranta
- s. 13 Merjan pääsiäistervehdys Merja Kramsu
- s. 14 Kahvinkeiton innoittamat
Tuula Yli-Krekola ja Helka Korpela
- s. 16 Miten pääsiäisaika minua koskettaa - haastatteluja
- s. 20 Miten pääsiäisaika soi? Heini Kataja-Kantola
- s. 22 Liedon kirkko saa uuden elämän Harri Kuhalampi
- s. 25 Tuhkasta uusiin mahdollisuuksiin Rantasalmella
Erja Kuhalampi
- s. 26 Novelli: Masan pääsiäinen Kari Lähdesmäki
- s. 28 Jeesus nousi kuolleista - lasten puuhasivu
Heini Kataja-Kantola
- s. 29 Tulisitko jäseneksi Elyyn? - jäsenhakemus
- s. 30 Tapahtumakalenteri

Kannen kuva

Piispa Mari Leppänen, kuva Jani Laukkanen

Takakannen kuva,

Timo Keski-Antila, runo Anneli Lähdesmäki

Elysanomat / Pääsiäisen Valo

Toimituksen sähköposti: ely@evangeliset.net

Lehden toimitus: Antero Rasilainen, Anneli ja Kari Lähdesmäki, Ulla Latomäki, Erja ja Harri Kuhalampi, Liisa ja Valto Käkelä, Helena ja Pauli Ylikotila

Taitto: Virpi Tuominiemi

Painopaikka: Suomen Uusiokuori Oy, Somero

ISSN-L 1799-9731

ISSN 1799-9731 (painettu)

ISSN 1799-974X (verkkojulkaisu)

Elysanomat on Evankelinen lähetysyhdistys - ELY ry:n jäsenlehti.

ELYn työntekijät:

Heini Kataja-Kantola, musiikkisihteeri

p. 041 310 5112

Sähköposti: heini.kataja-kantola@evangeliset.net

Satu Kivisaari, aluejohtaja

p. 050 563 6079

Sähköposti: satu.kivisaari@evangeliset.net

Antero Rasilainen, toiminnanjohtaja

p. 045 134 4634

Sähköposti: antero.rasilainen@evangeliset.net

Toimisto:

PL 49, 43501 Karstula (Huom! Uusi osoite 16.1.2023 alkaen.)

Virpi Tuominiemi, toimistonhoitaja

p. 040 415 9416

Sähköposti: ely@evangeliset.net

Jani Latva-Nikkola, puheenjohtaja, Kurikka

Maria Pitkäranta, varapuheenjohtaja, Tampere

Päätili:

K-S OP IBAN FI28 5114 0220 0343 69

Lakeuden POP IBAN FI26 4747 0010 1553 49

Rahankeräyslupa

Luvan saaja: Evankelinen lähetysyhdistys - ELY ry (2243354-4)

Luvan myöntäjä: Poliisihallitus

Luvan nro: RA/2021/1097

Myöntämisaikakohta: 1.9.2021

Toimeenpano-aika: 1.9.2021, voimassa toistaiseksi

Toimeenpano-alue: Koko maa pois lukien Ahvenanmaa

Toimeenpanija: Evankelinen lähetysyhdistys - ELY ry

Varat käytetään lähetyskentillä Venäjällä, Virossa, Sambiassa ja Kongossa paikallisten kirkkojen työn tukemiseen (opetus, koulutus, musiikkityö, rakennusprojektit, diakoninen avustustoiminta, seminaarien järjestäminen). Varoja voidaan käyttää myös Pakistanissa kirkon rakennusprojektiin. Lisäksi varoja voidaan käyttää kotimaassa lähetystyön mahdollistamiseksi työntekijöiden palkkakulujen kattamiseen sekä lähetystyön järjestämisestä aiheutuvien muiden kulujen kattamiseen.

Kerättävät varat on tarkoitus käyttää samalla tai seuraavalla tilikaudella. Esim. joulukeräyksen tulot tilitetään tilinumero IBAN FI06 5114 0220 0380 63.

Valon ja ilon juhla

Sana pääsiäinen liittyy päästämiseen. Pitkä, 40 päivän paastonaika päättyy, alkaa juhlan aika. Pääsiäisenä muistellaan myös Israelin kansan pääsemistä vapaaksi Egyptin orjuudesta.

Pääsiäisenä toteutui Jumalan huikea pelastussuunnitelma. Jeesus ei vain syntynyt jouluna tänne maailmaan vaan kyse oli siitä, että Jumala lähetti poikansa vapahtamaan kansan sen synneistä. Pitkäperjantaina Jeesus ristiinnaulittiin ja kuoli, koska emme pysty elämään tekemättä syntiä. Jotta kenenkään ei tarvitse miettiä, mitä Jumala ajatteli Jeesuksen uhrikuolemasta, Jumala itse vahvisti hyväksyvänsä sen riittäväksi uhriksi herättämällä Jeesuksen kuolleista. Niinpä me uskomme, että meidätkin, Jeesukseen uskovat tullaan herättämään, kuten uskontunnustuksessa lausumme: *"...uskomme ruumiin ylösnousemisen ja iankaikkisen elämän."*

Pääsiäinen on vahvojen tunteiden aikaa. Hiljainen viikko, kynttilöiden sammuttaminen kiirastorstain ilta-messussa ja mustiin puettu kirkko pitkäperjantaina. Urut vaikenavat, ja jumalanpalvelus on karu, kun muistetaan Vapahtajan kärsimystä ja kuolemaa. Seurakunta laulaa: "Kellä vaiva sellainen, ollut on kuin Jeesuksen."

Mutta sitten koittaa pääsiäisaamu. Valo voittaa pimeyden, elämä voittaa kuoleman, toivottomuus poistuu, tulee ilo ja riemu, Jeesus on noussut kuolleista, Vapahtaja elää. Alkaa ilojuhla. Kiitosjuhla. Synnit on anteeksi ja taivas on avattu, on syyt iloon ja kiitokseen.

Meille Jeesuksen seuraajille on uskottu tehtävä kertoa tästä Jumalan rakkauden teosta kaikille ihmisille kaikkialla. Alkaen omasta perheväestä, lähipiiristämme. Monissa perheissä kokoonnutaan yhteiselle aterialle oman perheen, sukulaisen tai naapureiden kanssa. On hyvä muistaa, että monet pääsiäisen ruoat liittyvät keskeisesti kristilliseen pääsiäisenviettoon. Syödään lammasta = uhrikaritsa, joka ottaa pois maailman synnin, rikotaan kananmunia napauttamalla kananmunia vastakkain = kuori on kova, mutta sisällä odottaa uusi elämä joka murtautuu esiin kuoren alta. Ja jopa mämmi, mielipiteitä jakava "herkku", joka muistuttaa siitä kiireestä, jolla israelilaiset ajettiin erämaavaellukselle. Siinä ei ollut aikaa nostattaa hiivalla leipätaikinaa vaan tehtiin eräänlaista rieskaa ja mämmi on muistutus tästä rieskasta.

Myös pääsiäisen värit todistavat. Punaiset ruusut kertovat pitkäperjantaina Jeesuksen haavoista, vihreä rairuoho kertoo kasvun ja uuden elämän ihmeestä kuten myös keltaiset narsissit ja valkoiset kukat muistuttavat Jeesuksen viattomuudesta. Pääsiäisen sanoma on siis helposti keskellämme kodeissamme ja jopa ruokapöydässä, vaikkei *Jumalan valtakunta olekaan syömistä ja juomista, vaan vanhurskautta ja rauhaa ja iloa Pyhässä Hengessä*. Vaikeita sanoja ehkä, mutta rohkaisen: tule ja katso, näe ja koe. Sillä vanhurskaus, rauha ja ilo ovat löydettävissä pääsiäisajan tilaisuuksissa, joita kirkoissa pidetään. Erityisesti rohkaisen osallistumaan ehtoolliselle.

Ehtoollinen on tarjolla kiirastorstaina ja pääsiäisyönä ja kaikkia kutsutaan osallistumaan, saamaan henkilökohtaisesti vakuutus syntien anteeksiantamuksesta ja kuulemaan sanat: "Me olemme nyt ottaneet vastaan Herramme Jeesuksen Kristuksen, hän varjelkoon meidät iankaikkiseen elämään."

Olisiko nyt hyvä aika käydä ehtoollisella? Hiljentyä, pysähtyä ja rukoilla rauhaa. Erityisesti tänä pääsiäisenä. Ylösnoussut, elävä Vapahtaja olkoon kanssasi, siunattua pääsiäistä sinulle.

Antero Rasilainen
toiminnanjohtaja

Ylösnousemuksen valo on maailman pimeyttä väkevämpi

”Maailma on mennyt sekaisin”, totesi naapuri kerran postilaatikolla. Tältä toden totta on viimeisten vuosien aikana tuntunut. Pandemiaa ei seurannutkaan huolettomuus, vaan lähellämme syttynyt sota. Uutisissa puhutaan inflaatiosta, ilmastokriisistä ja ihmisten yksinäisyydestä.

Moni kysyy, mitä tämä tarkoittaa minun elämässäni ja arjessani. Miten minun, läheisten ja kotini käy? Vaikka monen arki on edelleen hyvää, uusi huoli ja epävarmuus on asettunut elämään.

Kaiken tämän keskellä hiljaisen viikon raamatuntekstit tuntuvat tunnistettavilta. Ne kuljettavat meitä epävarmuuden, kärsimyksen, mielivallan ja kuoleman poluille. Emme tiedä siitä, mitä vielä on edessä. On suostuttava siihen, että emme hallitsekaan kaikkea, emme edes omaa pientä elämäämme.

Huoliin uupuvalle maailmalle ei ole helppoa selitystä, kriiseistä ei ole selvää polkua ulos. Lohtumme on siinä, että juuri tätä maailmaa kohti Vapahtaja kääntää kasvonsa. Kipujen mies ja sairauden tuttava tietää, millaista se on, kun pelko painaa maahan. *”Hän kantoi meidän kipumme, otti taakakseen meidän sairautemme.”*

Epävarmuuden ja taakkojen keskellä pääsiäinen kutsuu meitä iloon. Tänäkin pääsiäisenä valo on väkevämpää kuin mikään pimeys. *”Valo on varjoille paljon vaarallisempaa kuin kaikki totiset varjojen taistelijat”*, Juhani Rekola kirjoittaa. Vaikka elämässä on huolia,

Kuva: piispa Mari Leppänen

pelkoa ja kärsimystä, ja vaikka edessämme on tuntematon tie ja arvaamaton pudotus, emme putoa ohi Jumalan rakkauden.

Kristuksen ylösnousemus ei parantanut tätä maailmaa, mutta se muutti kaiken. Ylösnousemuksen ensimmäiset todistajat saivat sydämeensä luottamuksen, että kaikki ei ollutkaan tässä. Siksi valo voittaa pimeyden. Yön jälkeen tulee aamu ja talven jälkeen tulee kevät. Väri voittaa harmauden, tulevaisuus voittaa menneisyyden, merkitys voittaa mielettömyyden ja elämä voittaa kuoleman.

Pääsiäisen valossa kaikki mikä sinussa ja maailmassasi on ollut kuollutta, saa herätä uudelleen eloon. Kaikki mitä olet ikävöinyt ja kaivannut, onkin tässä. Elämän mielettömyyden ja monenlaisten huolien keskellä Jumala itse kuivaa kyyneleesi, jakaa pelkosi ja voi muuttaa sen luottamukseksi.

*Armon Henki täyttää
mielet murheelliset ilolla.
Rauhan tyven, puhdas ilma
Jeesuksesta virtailee.*

Siunattua pääsiäistä sinulle!
Kristus nousi kuolleista!

Mari Leppänen
Piispa, Turun arkkihiippakunta

Kuljetko seurassa Jeesuksen?

Sä kuljet seurassa Jeesuksen.

Kuljetko vain silloin, kun katseesi on riemuinen?

Kuten palmusunnuntaina ylistämässä Jeesusta.

Menetkö joukon mukana hurmiossa kuin rock-konsertin yleisö vai onko sydämesi mukana?

Tuleeko huuliltasi "Tapahtukoon sinun tahtosi" myös, kun kiirastorstain kärsimys osuu kohdallesi?

Kenen joukoissa olet huutamassa pitkänäperjantaina?

Jaksatko seurata Jeesusta Golgatalle?

Jeesuksen kuollessa ristillä, uskotko Jeesuksen sanat "Minä olen tie, totuus ja elämä."?

Putoaako pääsiäisaamuna sydämeltäsi synnin kivi kuten Jeesuksen haudansuulta pois vieritetty kivi?

Uskotko armon itsellesi?

Eila Ahonen ja Risto Moisio

Pelastuksen tunnus - Jumalan kansan merkki

Vierailin äskettäin vakavasti sairaa miehen luona. Juttelimme menneestä elämästä, sen saavutuksista, vaikeista paikoista, taiteluistakin ja viimeisistä toiveista. Kun olin lähtemässä jo pois, hän kertoi sairastuoteellakin katsovan tulevaisuuteen. Hän sanoi koko elämänsä ajan katseen olleen ristissä. Risti on asettanut suunnan, se on tuonut turvaa, ja se vie perille uuteen elämään. Oli helppo todeta, että muuta ei tarvita. Ristissä on kaikki.

Tässä merkityksessä risti löytyy jo Vanhasta testamentista. Siellä se on vain nimellä lippu, viiri tai tanko, hepreaksi "nes" tai "degel". Sellaisia Israelin kansa oli tottunut näkemään Egyptissä. Lipputangot (nes) saattoivat olla puisia tai metallisia. Tangon päähän asetettiin poikkipuu, jonka varassa oli varsinainen tunnus. Näitä tunnuksia oli varsin monenlaisia. Juutalaisille kertomus Egyptin orjuudesta vapautumisesta merkitsee pääsiäistä. Kun Israelin kansa vapautui Egyptin orjuudesta, jokaisella perhekunnalla oli oma viirinsä (degel). Yhteisen lipun (nes) tai pikemminkin pelastuksen tunnuksen kansa sai erämaassa.

Pelastuksen lippu

Erämaassa Israelin kansa joutui epätoivoon. Edessä näytti olevan vain varma kuolema. Vaikka kansa oli todistanut mitä ihmeellisimmät tapahtumat Egyptistä vapautuutaan, se ei vielääkään jaksanut luottaa Jumalaan. Kansa sai rangaistuksen. *"Silloin Herra lähetti kansan kimppuun myrkykkäärmei-*

tä, ja niiden puremiin kuoli suuri joukko israelilaisia." (4. Moos 24:6) Kansa katui epäuskoaan. Silloin Mooses rukoili kansan puolesta ja sai Herralta merkillisen vastauksen: *"Tee käärmeen kuva ja pane se tangon (nes) päähän. Jokainen pureman saanut, joka katsoo siihen, jää eloon."* (24:8) Näin tapahtui. Ehkäpä näky ei ollutkaan niin merkillinen Israelin kansalle. He olivat nähneet näitä lipputankoja (nes) Egyptissä. Niiden nokkaan oli useimmiten asetettu komeita ja kauniita tunnuksia. Mutta nyt sinne asetettiin käärme, kansan epäuskosta saadun rangaistuksen merkki.

Jeesus puhuu itse tästä tapahtumasta: *"Niin kuin Mooses autio- maassa nosti käärmeen korkealle, niin on myös Ihmisen Poika korotettava, jotta jokainen, joka uskoo häneen, saisi iankaikkisen elämän."* (Joh. 3:14,15). Miksi käärme, paholaisen vertauskuva? Paavali selittää juuri tätä: *"Kristus on lunastanut meidät vapaiksi lain kirouksesta tulemalla itse kiroituksen meidän sijastamme, niin kuin on kirjoitettu: »Kirottu on jokainen, joka on ripustettu paaluun.»"* (Gal. 3:13) Koska Kristus otti ristillä kantaakseen kaiken pahuuden, rististä tuli meille vapauttava merkki, aivan kuten Israelin kansalle erämaassa vaskikäärme oli pelastuksen lippu. Koska Jeesus vertaa itseään tuohon "lippuun", voimme turvallisesti mielin selvittää muutkin sanan esiintymiset Vanhassa testamentissa. Kun lipun tilalle laittaa sanan risti, huomaamme Vanhan testamentin saarnaavan voimallisesti ristin sanomaa.

Voiton lippu

Matkalla kohti luvattua maata, kansa kohtasi yhä vastustusta. Amalekilaiset asettuivat kansan tielle, he pyrkivät tuhoamaan koko kansan. Koska he näin rajulla tavalla asettuivat Jumalan tahtoa vastaan, merkitsi heidän toimintansa pahuutta, jonka voittamiseen ei Israelin kansan omat voimat riittäneet. Mooses asettui vuoren laelle taistelua seuraamaan. *”Niin kauan kuin Mooseksen kädet olivat koholla, olivat israelilaiset voitolla, mutta kun hän päästi kätensä vaipumaan, olivat amalekilaiset voitolla.”* (2. Moos. 17:11) Tarvittiin kaksi avustajaa, Aaron ja Hur, kannattelemaan käsiä. Kun mietimme, miltä Mooses on tässä näyttänyt, huomaamme asennon muistuttavan ristiinnaulitua. Israel löi Amalekilaiset, ja me saimme osoituksen, millä voimalla pahuus yksin voitetaan.

Mooses pystytti tapauksen johdosta alttarin ja antoi sille nimeksi *”Herra on minun sotalippuni (nes)”*. Alttari muistuttaa meitä siitä, että voitto synnin, kuoleman ja pahan vallasta on saatu ristillä. Se on voiton merkki.

Turvan ja rakkauden viiri

Vaikka voitto on jo saatu, vihollinen jatkaa taisteluaan. Elämme yhä syntiinlangenneessa todellisuudessa, jossa pahuuden nuolet iskevät meihin kipeästi. Psalmeissa tunnetaan turvapaikka tällaisissa tilanteissa: *”Mutta palvelijoillesi sinä nostat merkkiviirin (nes), sinun viirisi luo he kokoontuvat, pois nuolien ulottuvilta.”* (Ps. 60:6) Risti on myös turvaan kokoontumisen lippu.

Samaan turvaan, puun varjoon, halajaa Laulujen laulun morsian ja kun näin tapahtuu *”yllämme hulmusi rakkauden viiri (degel).”* (Laul. I. 2:4) Seurakunta tunnistaa Herransa rakkauden merkistä. Näin Jeesus itsekin sanoo verratessaan itseään edellä mainitussa kohdassa vaskikäärmeeseen. Hän jatkaa ajatusta sanoilla, jotka koko

maailma tuntee: *”Jumala on rakastanut maailmaa niin paljon, että antoi ainoan Poikansa, jottei yksikään, joka häneen uskoo, joutuisi kadotukseen, vaan saisi iankaikkisen elämän.”* (Joh. 3:16) Risti merkitsee rakkautta.

Kansojen viiri

Profeetta Jesaja sai myös sanan merkkiviiristä: *”Sinä päivänä Iisain juurivesa kohoaa merkkiviirinä (nes) kansoille. Hänen luokseen pyrkivät kaikki kansat, hänen asuinsijaansa ympäröi kunnian hohde. - - Hän kohottaa merkkiviirin (nes) kansoille, hän korjaa talteen Israelista pois ajetut ja kokoaa yhteen Juudasta eri tahoille hajotetut maailman neljältä kulmalta.”* (Jes. 11:10,12) Kristuksen risti yhdistää jo kansoja eri puolelta maailmaa, vaikka työ ei olekaan vielä valmis. Kerran se vielä yhdistää myös juutalaiset. Risti merkitsee toivoa koko maailmalle.

”Karitsan lippu johtaa joukkoamme, eteenpäin käymme siihen katsoen.” (Siionin kannel 140:1)

Risti merkitsee meillekin pelastusta, voittoa, turvaa ja toivoa. Se on rakkauden viiri, joka avaa tien takaisin Jumalan yhteyteen. Tämä merkki on meihin piirretty kasteen yhteydessä, se piirretään kerran arkkumme kanteen. Ristin – pelastuksen lipun – voimaan voi turvata koko elämän.

Jani Latva-Nikkola

Kirkkoherra, Ilmajoen seurakunta

A photograph of a sunset over a frozen lake. The sun is low on the horizon, casting a golden glow across the sky and reflecting on the ice. The sky is filled with soft, white and yellow clouds. In the foreground, several thin, dark reeds with small, round buds stand against the ice. The background shows a dark line of trees on the horizon.

*Hämärtyvässä illassa
rukoilevat näkymättömät laulajat.
Narsissin terä tuoksuu alttarilla.
Pienet liekit rukouslampuissa uivat tyyninä
kuin linnut täyhtymyksen rannalla.*

*Monen murheen ja särkyvän onnen kautta
olen vaeltanut tähän ehtooseen
kuullakseni laulun pääsiäisestä.*

*Kaikki turha on mennyt.
Taivaan iankaikkisessa sinessä ei näy
ristin varjoja.*

*Ei ole ketään muita,
ei enkeleitä tulisin miekoin
eikä vartiomiehiä;*

*vain Sinä
ja väsynyt ihminen.*

Aari Surakka

Kaikki kohdallaan

Lapsuuden tyttökerhoa pidettiin kyläkoulullamme. Tila oli illalla jotenkin ihan eri oloinen kuin päivällä. Seisoimme tai istuimme piirissä, lauloimme ja leikimme. Eräs noista lauluista on soinut tänä vuonna mielessäni:

*Kaikki kohdallaan
kerran taivaassaan,
kerran taivaassaan,
kerran taivaassaan,/*
*kaikki kohdallaan
kerran taivaassaan,
siellä riemuitaan.*

Lapsen mieleen jäi turva ja toivo, ilokin. Sitä kasvoi ajatukseen, että tapahtuipa elämässä mitä tahansa ja käy miten hyvänsä, taivaassa on kaikki kohdallaan.

Ajat, joita elämme, ovat painavia. Juuri kun olimme nostamassa päättämme kulkutaudin tuomista rajoituksista ja uhista, painoimme sen alas uudelleen. Kasvomme ovat vakavia ja sydämet murheellisia lähikansan suuren kärsimyksen tähden. Oma historiamme auttaa eläytymään toisten tuskaan. Nämä ovat kuin kokemuksia pimeästä yöstä ja pitkästä odotuksesta. Milloin helpotus koittaa? Milloin vapaus voittaa? Milloin aamu sarastaa? Milloin on rauhan aika?

Silti - ja ihan koko ajan - paljon useampi asia elämässämme on aivan hyvin. Ympärillä on paljon hyvää, kaunista, rakasta ja kestäväää. Ilokin on vielä hengissä. Ollaan siitä joka päivä kiitollisia. Vaalitaan ilon henkeä ja lapsen mieltä.

Elämä kuitenkin opettaa myös kaipeaan. Ehkä luulimme hetken, että kaikesta pahasta on jo päästy, kunnes todellisuus valkeni koko kuvassaan.

Jeesuksen lähellä eläneet ja vaeltaneet ihmiset näkivät ja kokivat paljon hyvää, uutta ja lohdullista.

Nälkäisiä ravittiin, sairaita hoidettiin, jopa kuolleita herätettiin, sienten kysymykset saivat vastauksia, elämä löysi suunnan ja pitävän pohjan.

Pitkä ja syvä oli myös Jeesuksen läheisten yö. Kaikki, aivan kaikki, tuntui menetetyltä ja turhalta. Paha näytti kaikkein voimakkaimalta, voittamattomalta.

Kunnes tuli pitkänperjantain ilta-päivä, jolloin ihmeet alkoivat vyöryä esiin.

Jeesus oli viimeisillä hetkillään rikoksista tuomittujen keskellä. Toinen heistä tunnisti Jeesuksen voiman ja pani toivonsa häneen: *"Jeesus, muista minua kun tulet valtakuntaasi."* Hän löysi rohkeuden pyytää apua ja muistamista ainoalta oikealta ihmiseltä, jolla on valta kaikkeen. Vastaus ei ollut voimaton eikä ylimielinen, vaan kuultiin Raamatun ihmeellisin vastaus, mihin mekin saamme kaikin tavoin nojata. Mitään vaatimatta, kysymättä ja ehtoja asettamatta Jeesus kuuli pyynnön ja otti sen todesta. Hän vastasi: *"Minä vakuutan sinulle, että pääset jo tänään minun kanssani paratiisiin."* Luuk 23:42. (UT2020)

Tuo ihmeellinen "jo tänään" tuokoon meille lohtua ja voimaa silloin, kun on pimeää. Apu on jo lähellä, se on olemassa ja se riittää jokaiselle. Vaikka vielä yötä on jäljellä.

Jotakin siitä, mitä tulevana toivon aikana tapahtuu, tapahtuu jo pääsiäisaamuna. Tästä kertoo myös Ilmajoen kirkon alttaritaulu. Jeesus kohtaa tuskan läpi kulkeneet ihmiset kuin Magdalan Marian ja jaksaa kysyä, *"miksi itket"*. Ja kuunnella kaiken koetun ihan rauhassa. Ja sen jälkeen: *"Hän pyyhkii jokaisen kyyneleen heidän silmistään."*

Kuolemaa ei enää ole, ei valitusta, huutoa, eikä tuskia. Kaikki entinen on kadonnut." Ilm. 21:4. (UT2020)

Tämä kaikki antaa voimia niihin ponnisteluihin, mitä elämässä tarvitaan, kun koetamme puolustaa ja toteuttaa hyvää, luottaa Hyvyyden voimaan.

Alussa mainitsemani laulu jatkuu:

*Jeesus Kristus
tie Isän huoneeseen,
Isän huoneeseen,
Isän huoneeseen,/*
*Jeesus Kristus
tie Isän huoneeseen,
siellä riemuitaan.*

Muistamme mitä Jeesus sanoi: *Isäni talossa on monta huonetta.*

Riemu alkaa pääsiäisaamusta.

Pääsiäisaamusa on paratiisin tuoksu.

Eija Harmanen
Teologian tohtori,
Ilmajoki

Kuva: Wesley Tingey | Unsplash

Minun tieni

Rakas Jeesus puhu meille, puhu yhä uudestaan, että meille langenneille tulit taivaan avaamaan, Jeesus, Jeesus, kätke se syvään sydämihimme, sydämihimme...

Näillä Siionin kanteleen laulun sanoilla piirisihteerin Urho Kallio aloitti voimallisen puheensa. Kotiseurur, evankeliumijuhlat ja lastenleirit olivat osa lapsuuttani. Jumalan sana oli ravintoa siinä missä ruisleipäkin. Maallikkosaarnaajien väkevä julistus kaikui Keskitalon tuvasa ja iloiset armolaulut helisivät puhtaaksi hangatuissa ikkunoissa. Heinäladosta kannettiin tupaan seurapenkit, jotka täyttyivät kyläläisistä ja kauempaakin tulleista seuravieraista. Pienessä kylässä yhteisöllisyys oli todellista ja aitoa, yhteen hiileen puhaltaminen toi paatuneen kommunistinkin seura-
penkkiin.

Meille majoitettiin seurapuhujat, vaikka vielä 1950- ja 1960-luvulla kaikki yksitoista lasta asuivat ainakin osittain kotona. Äiti järjesti huoneen, siskot tuulettivat petivaatteet ja vaihtoivat puhtaat lakanat. Me lapset nukuimme siskonpetissä tai lattialla patjalla, sillä yhden huoneen toimiessa vierashuoneena, makuusijat oli järjesteltävä uusiksi. Hetkeksi sai maatalon työteliäs arki väistyä, laitettiin vähän fiinimpää ruokaa ja isä istui puolipyhäisissä pitämässä puhujalle seuraa.

Isäni Johan ja äitini Maria olivat liittyneet 1940-luvun lopulla perustettuun Keski-Pohjanmaan evankeliseen nuorisoliikkeeseen. Sodan jälkeen hengelliset asiat alkoivat kiinnostaa siinä määrin, että voitiin puhua hengellisestä herätyksen-

tä. Evankelinen liike sai jalansijaa Toholammilla, etenkin Kotilan ja Asialan kylissä. Isäni evankelisuus oli tosin jo äiti Amandan peruja, Amanda oli kotoisin Loimaalta evankelisen liikkeen juurilta. Isä ja äiti olivat muiden mukana innokkaasti puuhaamassa evankelista kansanopistoa Kaustiselle. Kansanopisto olisi heidän nuorilleen oiva opinahjo, ja mikä parasta opisto tukisi nuorten hengellisen elämän kasvua.

Halusin opiskella ja kulkea omaa polkuani, aloin kyseenalaistaa ja kapinoida kotikasvatusta vastaan. Kovan taivuttelun jälkeen isäni antoi luvan mennä oppikouluun ja myöhemmin lukioon. Hän lisäsi aina loppukaneetin: Sen jälkeen käyt vielä kansanopiston.

Hei!

Olen syntynyt Keski-Pohjanmaalla, asunut Keski- ja Varsinais-Suomessa. Eläkeikäisenä olen palannut takaisin Tampereelle, kaupunkiin, jota rakastan. Kirjoittajana olen itseoppinut, joitakin luovan kirjoittamisen kursseja käynyt. Tämä kirja on esikoisromaanini, ja varsin kotitekoinen, mutta hyvä niin. Olen aina rakastanut kirjoja ja lukemista, sen kautta olen löytänyt kirjoittamisen.

Viestini nuorille on: lukekaa, lukekaa ja lukekaa! Lukeminen avaa uusia maailmoja, antaa elämyksiä, ahaa-oivalluksia ja on äärimmäisen hauskaa.

Helena Ylikotila

HELENA YLIKOTILA

Päivä vain ja hetki kerrallaan

Päivä vain ja hetki kerrallaan
Marian ja Johanin tarina

HELENA YLIKOTILA

Kotini oli siis syvästi evankelinen, kotikasvatus oli tiukka, oli tarkat säännöt, mitä sai tehdä, mitä ei, mikä oli sallittua uskovaisen perheen jälkikasvulle, mikä ei. Kotimme perusturvallisuus järkytyi vuosina 1953-1957, jolloin perheemme kolme pienintä kuoli peräjälkeen. Valo ja ilo katosi ja alakulo asettui asumaan kotiimme. Olin tuolloin 4-7-vuotias, herkkä lapsen mieleni särkyi, minusta tuli neuroottinen, säikky ja pelokas lapsi. Jumalasta tuli ankara, joka halusi kostaa meidän perheellemme. Henkinen taakka ilmeni fyysisinä oireina, mistä taas seurasi ulkopuolisuuden, syyllisyyden ja häpeän tunnetta.

Pikkusisarusteni kuolemasta olen kirjoittanut kirjassani Päivä vain ja hetki kerrallaan, Marian ja Johanin tarina (ilmestyi v. 2022):

Markun hautajaisten jälkeen kahden vuoden kuluttua helmikuun kirpeänä pakkasaamuna näki päivänvalon pikkuinen tyttöraasu. Iho oli läpikuultava, hengitys kuin tuulenhenkäys. Maitoa meni pieni kulaus kerrallaan, pikkuisen paino ei noussut lainkaan. Tyttö ei itkennyt, mutta ei tehnyt paljon muutakaan, katseli suurin ihmettelevin silmin, kuin tietäen kohtalonsa. Maria aavisteli ja samalla pelkäsi, että tätä lasta ei ole tarkoitettu elämään. Pikkuihin riutui, muuttui varjoksi, henkäisi viimeisen kerran tasan kolmen kuukauden ikäisenä. Pieni enkelinsiipi kosketti maata ja pikkuista ei enää ollut. Hän oli enkeli jo syntyessään, pääsi sinne mistä oli tullutkin, Maria lohdutti itseään, sanoi lapsillekin, etteivät itkisi. Pikku Annan oli nyt hyvä olla.

Hän pesi kastemekon, silitti sen rypyttömäksi ja puki pikkuisen ylle. Asetteli vielä kädet ristiin ja nosti varovasti pienen valkoiseen arkkuun, joka oli tuotu kotiriiheen. Älä ole peloissasi, veli odottaa jo sinua, et ole yksin. "Onpa taivaassa tallella lapsillekin, jotka Jeesusta rakastavat, kultakruunut ja valkeat vaattehetkin, harput, joilla

he soittelevat..." Maria hyräili hiljaa. Kyllä hän vielä oman surunsa kantoi, mutta lasten totisuus ja vaitonaisuus oli liikaa, lasten pitäisi saada olla vain lapsia ja leikkiä huolettomasti. Marian sekä henkiset että ruumiilliset voimavarat olivat lopussa. Päivä vain ja hetki kerrallaan, siihen oli luotettava. Jokapäiväiset askareet; navettyöt, leivän leipominen, pyykinpesu, kasvimaan perkuu ja sisätyöt, niistä oli selvittävä. "Lapset ovat joustavia, he unohtavat pian eilisen, eivätkä osaa surra huomista", Hilma-äiti lohdutti. Miten äiti aina löysikin oikeat sanat.

Seitsemänvuotiaan pikkutytön ajatukset kiersivät samaa rataa: Miksi Jumala antoi meille vain surua? Ei auttanut, vaikka perheemme oli uskovainen, ei Jumala armahtanut, vaikka kotona pidettiin jatkuvasti seuroja. Oli kai ihan sama, oliko uskovainen vai ei? Pikkusisarusten kuolemasta vaiettiin, se oli sen aikainen selviytymiskeino. Ei ollut terapeutteja eikä ammattiauttajia, ainoastaan terveystietäjä, joka yritti auttaa parhaansa mukaan. Usein hän istui äitini luona, kun tulin koulusta. Kukaan ei kysynyt meiltä lapsilta, miten voimme.

Äiti oli perheemme voimavara, hänen mukaansa talo eli ja hengitti. Isä oli pahoin haavoittunut jatkosodassa, hän vetäytyi talontöistä ja suuntasi tarmonsä kunnallisiin ja seurakunnallisiin luottamustehtäviin. Muistan elävästi sen päivän, jolloin kuulin äidin helpon naurun, keveän askelluksen ja ilosta tuikkivat tummat silmät. Suru oli selätetty, ilo palasi kotiimme. Nyt voin rakastavasti muistella lapsuuttani. Vanhempani tekivät sen minkä osasivat ja mihin kykenivät. Haluaisin rutistaa ja halata tuota pikkutyttöä ja sanoa, ole iloisempi ja huolettomampi, älä kannata kaiken aikaa syyllisyyttä.

Traumaperäinen stressihäiriö (diagnoosin kuulin vasta vuosikymmeniä myöhemmin kolmivuotisessa intensiiviterapiassa) uusiutui

siinä vaiheessa, kun omat tyttöni syntyivät. Olin varma, että en saisi pitää heitä. Painajaiset alkoivat pian esikoiseni synnyttyä: kolme pientä arkkua, äidin pohjaton suru, isän rauhattomuus, vakava hiljaisuus kodissamme, kun pikku sisko tai veli makasi kuumeessa. Rakastin pohjattomasti lastani, valvoin öitä kuunnellen hengitystä ja vartioin jokaista liikettä. Tavalliset pikkulapsitaudit veivät minut ääri rajoilleni. Jos uskosi olisi vahvempi, et pelkäisi, et sairastuisi! Ai, kuinka nuo sanat satuttivatkaan!

Sairastuin masennukseen ja paniikkihäiriöön. Jouduin sairaalahoitoon, kotiin tuomisina oli vahva lääkearsenaali, jonka avulla pystyin nukkumaan, mutta lääkkeillä oli sivuvaikutukset, ne turruttivat ja veivät tunteet.

Eräänä päivänä näin miten aurinko paistoi ikkunoista sisään, pikku tyttöni jokelsi, nauroi silmät sikkurassa ja tarttui pikkuisilla sormillaan hiuksiini. Ensimmäistä kertaa tunsin, että tämä painajainen loppuu joskus. Jälkeenpäin tuntuu ihmeelliseltä, miten pystyin hoitamaan tarkkuutta vaativan virkani, tilinpäätökset ja toimintakertomukset voimakkaan lääkityksen alaisena.

Eräänä päivänä pakkasimme tavaramme, myimme uuden omakotitalomme ja muutimme paikkakunnalle, jossa ei ollut ketään tuttuja tai sukulaisia. Vähitellen itsetuntoi vahvistui, aloin nauttia äitiydestä ja samanaikaisesti pääsin työurallani eteenpäin. Raamatun sivuilta löytyi armahtava Jumala, aloin nähdä Jumalan armoa kaikkialla, ennen kaikkea omassa elämässäni. Siitä alkoi eheytyminen, kaikki sirpaleet löytyivät ja rikkiinäisestä tuli kokonainen.

Usko on aina ollut olemassa elämässämme, mutta ruuhkavuosina ei niinkään etusijalla.

Mikään matka ei ole liian pitkä, mikään keli ei ole esteenä, eikä koskaan ole liian väsynyt, kun Jumalan sanan nälkä on suuri. Uskon

riemun ja vapauden koimme Tuomasmessussa, josta löysimme uusia ystäviä ja uskovien yhteyden.

"Älkää unohtako omaa kotikirkkoanne, omaa seurakuntaa", sanoo Eero Junkkaala. Kotikirkkomme Tesomalla on meille rakas, kotoisa paikka. Minulle henkilökohtaisesti kirkkorakennukset merkitsevät rauhaa, lepoa ja suojaa. Ollessani seurakuntayhtymän talouspäällikkönä Somerolla, kiireisen päivän keskellä ja joskus ennen pitkää kokousiltaa, piipahdin kirkkoon, istuin etupenkkiin ja katsoin alttaritaulua, kuuntelin vanhan kirkon seinien ja penkkien vuosisatoja vanhaa tarinaa. Mieleni tyyntyi, rauha ja ilo täyttivät sieluni.

Evangelisuus on osa hengellistä identiteettiäni. Evangelisuuden olen imenyt jo äidinmaidossa. Kun kuulen Siionin kanteleen tuttuja lauluja, suunnaton ikävä valtaa minut. Ne vievät minut lapsuuteen, Keskitalon tupaan ja kotiseuroihin. Olen kulkenut pitkän tien, kompastellut, tuntenut syyllisyyttä ja häpeää, kokenut, että en kelpaa. Nyt voin todeta tyynesti, tämä tie minun piti kulkea, että löytyi ilo ja vapahdus. Jumala ei hylännyt, vaan kulki vierelläni.

Niin uskon siemenestä voi vielä kasvaa puu. Ei mikään sitä estä, kun ihme tapahtuu. Niin kauan työtä tehtiin. Kun vihdoinkin aika on, jo puhkeaa puu lehtiin loisteessa auringon. (A-M Kaskinen)

Helena Ylikotila

Pääsiäisen kukkia

Kukkia asetellessani mietin, mihin tarkoitukseen ja mihin paikkaan ne tulevat. Tällä kertaa mielikuviutus oli ahtaalla, koska isoja narsisseja ei ollut saatavilla. Lahjaksi saaduista ruukkunarsisseista tein maljakkoon leikkokukat. Leikkasin jo auenneet pisimmät varret omaavat kukinnot. Metsästä lumen alta löytyi mustikan varpuja tueksi ja tuomaan täyteläisyyttä. Varret leikkasin

pienillä oksaleikkureilla, en saksilla. Maljakkoon laitoin veden joukkoon vähän lunta lisäämään kestävyyttä. Kukille saa lisää elinaikaa lisäämällä lunta vedenvaihdon yhteydessä, sipulikukat pitävät viileästä.

Sipulit kannattaa säästää ja odottaa jäljellä olevien nuppujen aukeamista uutta asetelmaa varten. Usein heitän sipulit keväällä pensaan juurelle ja istutan ne maahan seuraavana vuonna silmää ilahduttamaan.

Maria Pitkäranta

Merjan pääsiäistervehdys

Joko kevät olisi vihdoinkin tulossa? Kevät, pääsiäisen suuri juhla; eikö valo jo voisi vallata mielet ja sydämet? Näitä ajatuksia olen huokaillut mielessäni tarpoessani Gribojedovan kanavan vartta kohti työpaikkaani, Inkerin kirkon Keskuskansliaa. Työmatkalaiset täyttävät kapean kadun jalkakäytävät. Kaikilla tuntuu olevan kiire.

Minä vain usein pysähdyn ihailemaan pankkisillan kullattuja, siivekkäitä leijonia. Näky on ihana: jäinen kanava, vasemmalla Kazanin tuomiokirkko, edessä Verikirkon värikkäät kupolit. Yritän väistellä sillalla itseään valokuvavia turisteja. Talviaamuisin toki turistitkin ovat vähissä.

Vuosien aikana olen saanut valtavasti voimaa työmatkani näkymistä. Aikaisemmin pystyin kätevästi siirtymään porttikongin kautta Kazanin kadulle: nyt tuo portti on suljettu ja minun pitäisi kiertää Gorohovojan eli Hernekadun kautta. Kazanin kadulla on aikoinaan sijainnut suomalainen ruokakauppa. Joskus olen mielikuvituksen siivillä nähnyt mummoni tekemän ostoksia siellä; asuihan hän kaikella todennäköisyydellä Hernekadulla nuorena tyttönä.

Työmatkani varrella soivat usein kirkonkellot. Ne olivat hiljaa yli 70 vuotta, mutta nyt ne saavat taas soida muistuttaen kiirehtiviä kulkijoita paitsi aikamme kulumisesta, niin ennen kaikkea rukoilevasta kirkosta, armon ajasta ja Jumalan majasta ihmisten keskellä.

Pääsiäisyönä kellot soivat kauan ja kanavien vesi kantaa niiden äänet läpi kaupungin. Pääsiäiskellojen soidessa tuntuu ihan mahdolliselta uskoa enkeleiden yhtyvän ylistykseemme: Kristus nousi kuolleista, totisesti nousi. Kuoleman varjojen maassa eläville loistaa Hänen valkeutensa: Valon valta voittaa pimeyden. Kuolema on nieltä ja voitto saatu.

Evangelisessa liikkeessä on aina vietetty Ristinjuhlia. Ilman ristin pääsiäistä ei ole myöskään ylösnousemusta. Saamme arallakin sydämellä katsoa kärsivään Kristukseen ja nostaa päämme kuoleman voittaneeseen, elämän meille antavaan Vapahtajaan.

Kuvat: Merja Kramsu

Meillä on kasteen armo, on sovituksen Sana ja on Jumalan kansan Taivas.

Evangeliumin turvissa kuljemme myös kohti ylösnousemuksen aamua. Silloin kaikki maailman kirkonkellot soittavat Jumalan kansan suurta sunnuntaita. Näin tahdomme uskoa.

Siunattua Pääsiäisjuhlaa
toivoo lähettinne Merja Kramsu

"On voittanut sankari Juudan, sitä pääsiäiskellot nyt soi. Kevätuuli sen korvaasi kuiskaa, säde päivän sen viestin jo toi. Hän on voittanut, niin on koittanut sinulle veriuhrissa autuus." SK 65:4

Kahvinkeiton innoittamat

Valokeilassa kaksi Elyn toimintaan hiljattain mukaan tullutta aktiivista toimijaa.

Kuva: Erkki Yli-Krekola

Tuula Yli-Krekolalle hengellinen elämä on esimerkki siitä, kuinka kaste ja rippikoulu kantaa. Kirkon toimintaan hän löysi syvemmin tiensä siirryttyään eläkkeelle. Vapaaehtoistoiminta Kalevan kirkolla avasi hänen silmiään monenlaisiin toimintamuotoihin.

- Minua on kiinnostanut aina kansainvälinen toiminta ja kehitysyhteistyö, joten oli luonnollista, että halusin tutustua lähetystyöhön ja kirkon kansainväliseen toimintaan, Tuula toteaa. Hän on toiminut myös turvapaikanhakijoiden tukena ja apuna arkipäivän askareissa, kuten kodin perustamisessa ja byrokratian koukeroissa selviytymisessä. Ystävyys heidän kanssaan on tuonut rikkautta hänen elämäänsä ja hän on saanut toimia kummina muutamalle uudelle seurakuntalaiselle.

- Elystä kuulin Kalevan kirkolla, seuroihin tulin vasta, kun pyydettiin auttamaan kahvituksessa. Siinä lomassa oli sitten hyvä mahdollisuus osallistua seuroihin, kuulla puheita ja Siionin kanteleen lauluja. Lauluista palautui mieleen tuttuakin, joita hän oli opinut pyhäkoulussa hengellisinä lauluina. Tilaisuudet hämmästyttivät minua iloisella sanomallaan ja yksin-

kertaisella tavalla esittää asioita. Tunsin, että olin tervetullut myös seuroihin, eikä minulta kysytty, mistä tulen tai mihin olen menossa; ollaan vain iloisia, että olen tullut mukaan, Tuula muistelee.

Tuula huomasi, että Elyn seuroissa käy myös muutamia hänen ystäviään Kalevasta. Heilläkin oli myönteinen kokemus näistä seuroista. Elyn raamattuopetustilaisuudet ovat olleet hyvin suunniteltuja ja mielenkiintoisia. Elyn arvot ja toiminta-ajatus olivat Tuulalle mieleen. Hän näki myös sen huolen, että väkeä tarvitaan lisää ja hänelle syntyi halu levittää tietoa Elyn toiminnasta.

Tuulaa kiehtoo Elyn toiminnassa myös kevyt organisaatio, jossa ei ole kankeaa hallintoa. Jäseneksi tullessaan hänelle on tärkeää kokea kuulua joukkoon, josta saa tietoa yhdistyksen toiminnasta ja hän voi kaksi kertaa vuodessa osallistua kokouksiin päättämään ELYn asioista. - Olen tullut Elyn toimintaan vasta silloin, kun valmistelut yhdistyksen hyväksymistä kirkon lähetysjärjestöksi olivat edenneet pitkälle. Elyn hallinto ja eri puolilla maata olevat vastuunkantajat ovat tehneet suuren työn Elyn saamiseksi viralliseksi lähetysjärjestöksi. En tiedä osaavatko vastuunkantajat olla tästä riittävän ylpeitä.

Katse tulevaisuuteen

- Toivoisin että ihmiset tulisivat kuuntelemaan ja laulamaan Siionin Kanteleen lauluja. En tiedä, miten iloisuutta ja välittömyyttä voisi mainostaa, se pitää itse kokea, Tuula hehkuttaa.

Me kaikki tarvitsemme tänä vaikeana aikana armon sanomaa ja sitä Elyn tilaisuuksissa puhuvat papit ja maallikot meille kuulijoille jakavat.

Tuula miettii yhdistyksen tulevaisuutta toteamalla, että Elyn tulee päästä edelleen lähemmäksi seurakuntien jokapäiväistä työtä ja antaa osaamistaan seurakuntien esim. lapsityön ja ikäihmisten kanssa tehtävään työhön. Lisäksi hän toivoo, että Ely voisi säilyttää nykyisen hallintomuotonsa, jossa jäsenet voivat vaikuttaa yhdistyksen asioihin.

Seurakunnat ovat mukana monenlaisissa tilaisuuksissa ja messuilla. Yleensä messutapahtumissa tilaa annetaan kirkossa toimiville järjestöille, joten paikallisia Elyn vastuunkantajia tulee kannustaa osallistumaan tapahtumiin ja kertomaan Elystä, niin kirkon sisällä, kuin suurelle yleisölle.

Helka Korpela on palannut juurilleen Siionin kanteleen laulujen äärelle. Hän on kasvanut Kauhajoella evakkoperheessä äitinsä sisaren luona. Tämä sijoittuminen antoi Helkan elämään vahvan evankelisen pohjan. Kauhajoen evankelinen opisto oli läheisyydessä, josta on jäänyt hyviä muistoja. Rippikoulu opiston suojissa antoi uusien ystävien lisäksi hyviä eväitä elämään.

Opiskelu ja työ toivat Helkan Tampereelle 50 vuotta sitten. Työuransa hän on tehnyt Tampereen sosiaalityön eri sektoreilla. 80-luvulla kotiäitinä ollessaan Helka toimi Tampereen seurakunnissa palkkiotoimisenä perhetyömuotojen kehittäjänä. Kalevan seurakunta alkoi tulla tutuksi ja kirkon päätöksentekokin alkoi kiinnostaa. Keskustelut naispappeudesta ja sen myötä syntyneet erimielisyydet muokkasivat Helkan ajatuksia. Hänen sukulaisissaan oli aktiivisia Sley'n piirissä toimivia, jotka pitivät yhteyttä mm. tilaamalla Vinkki-lehden hänen lapsilleen. Helka liittyi Elyn jäseneksi viime vuonna.

- Mummous on elämäni parhaita asioita, Helka toteaa. Hänen lapsistaan kaksi asuu lähellä ja lastenlapset piipahtavatkin usein hänen luonaan. Hän haluaa siirtää myös hengellistä perintöään heille.

Kalevan kirkolla alkanut Elyn toiminta palautti Helkan mieleen monia entuudestaan tuttuja ja uusia Siionin kanteleen lauluja. Häntä ilahdutti erityisesti Siionin kannel 2:sta Eric Claptonin kappale Tears in Heaven (Kyyneleet taivaassa). Lisäksi tuntemattomiin ihmisiin tutustuminen on antanut uusia ystäviä. - Minulle oli läheistä kuulla Etelä-Pohjanmaan murretta ja heti

Kuva: Helka Korpela

löytyi yhteyksiä aiemmin tuntemattomien ihmisten kanssa. - Luulenpa, että ensikosketukseni on ollut kahvitarjoilua järjestäessäni, hän naurahtaa. Helka Korpela haluaa toki olla muutenkin ihmisten kanssa, jotka kutsuvat mukaan ja joiden joukkoon on tervetullut.

Helka Korpelan äidin sukujuuret ovat Taipaleenjoen rannalta Metsäpirtin pitäjästä. Tämä sidonnaisuus Karjalaan elää yhä hänen elämässään. Helka on mukana karjalaisessa perinnetyössä ja sen myötä hän on päässyt tutustumaan seurakuntiin Inkerinmaalla. - Haapakangas, Toksova ja Pietarissa oleva Marian kirkko ovat olleet matkojemme varrella. Minulle erityisen tärkeä asia on Elyn vahva ja monipuolinen työ inkeriläisten parissa, Helka toteaa.

- En ole koskaan asunut vanhempieni kanssa, en yhdessä enkä erikseen. He omilla tavoillaan huolehtivat minusta, mutta aika jätti heistä aikaisin. Se on jättänyt minuun jälkensä. Onneksi oli arkienkeleitä. Voisi ajatella, että olen hakenut turvaa Jumalasta, Taivaan Isästä. Näin onkin. "Mua siipeis suojaan kätke." Elämäkokemukseni saa minut etsimään valoisaa kristillisyyttä. Armoa, iloa ja apua niin lähimmille kuin kaukaisille ja myös itselle.

Kahvitarjoilua Elyn 10v-juhlassa Tampereella 7.4.2018. Kuva: Timo Keski-Antila

Miten pääsiäisaika minua koskettaa

Kyselimme muutamilta ystävil-
tä, millaisia tunnelmia ja aja-
tuksia pääsiäisaikaan liittyy.

1. Mitä pääsiäisen sanoma si-
nulle merkitsee?

2. Miten vietät pääsiäistä? Vie-
tätkö jotenkin edeltävää paas-
tonaikaa?

3. Kerro jokin sinulle merki-
tyksellinen pääsiäiseen liittyvä
muisto?

Riitta Hepomäki, 62
pappi, Lapua

1. Pääsiäisen tapahtumissa samaistun Emmauksen tien kulkijoihin. Epätietoisuuden, murheen ja huolien keskellä Vapahtaja kulkee rinnalla. Joskus minunkin sydämessäni tuntuu, jos ei aina paloa niin rauhaa, kun koen Vapahtajan rohkaisevan läsnäolon arjessani.

2. Pääsiäistä, samoin kuin joulua, vietän kirkossa. Molemmat juhlat voisivat mennä ohi huomaamatta ilman juma-
lanpalveluksia. Olemme mieheni kanssa pyrkineet sitoutu-
maan ympärivuotiseen ekopaastoon luomakunnan hyväksi. Hiljenty mistä ja mietiskelyä harrastan ympäri vuoden.

3. Lapsuuden kodissa pitkäperjantai oli erityinen päivä. Silloin ei voinut mennä naapuriin tai leikkiä. Päivä tuntui pitkältä. Kun kello tuli kolme, äiti sanoi: *"Nyt on Jeesuk-
sen kuolinhetki."* Sitten oltiin hetki sanomatta ja tekemättä mitään. Pääsiäispäivänä talo sitten täyttyi muista perheen-
jäsenistä tai vieraista. Äiti onnistui opettamaan meitä tun-
nelmien kautta, kokemuksellisella otteella.

Niina Venäläinen, 55
kanttori Haminan seurakunnassa
(toimipaikkana Miehikkälä)

1. Pääsiäisen sanoma merkitsee minulle matkaa pimeydes-
tä valoon. Sen tuntee näin keväällä ihan konkreettisesti. Kun
pääsiäisaamuna kirkossamme ihmiset tervehtivät toisiaan sa-
nomalla *"Kristus on ylösnoussut!"*, se sykähdyttää aina.

2. Vietän pääsiäistä kirkkokuoron kanssa urkuparvella. Kiiras-
torstailla, pitkäperjantailla ja pääsiäisaamulla on jokaisella ai-
van oma tunnelmansa, ja on hienoa saada tehdä tätä matkaa
yhdessä kuoron ja seurakunnan kanssa. Paastonaikana luen
nyt uudelleen Mika Waltarin kirjan Valtakunnan salaisuus,
joka kertoo pääsiäisajan tapahtumista.

3. Olemme muutaman kerran toteuttaneet toisen pääsiäispäi-
vän jumalanpalveluksen Lattarimessuna. Siinä kaikenikäisten
suurkuoro laulaa riemukkein ja vauhdikkain sävelmin pää-
siäisen iloa. Tänä vuonna nämä laulut raikuvat Miehikkälän
kirkossa 1. sunnuntaina pääsiäisestä ja 22.4. Haminassa Kan-
sainvälisen työn juhla viikonlopun yhteydessä.

Kuva: Pauliina Kuikka

Risto Salmela, 54
luottamushenkilö, messuavustaja, Tampere

1. Pääsiäinen on kristikunnan suurin juhla. Ellei Kristus olisi noussut ylös kuolleista, kaikki muu olisi ollut ihan turhaa: joulu, pitkäperjantai, ihan kaikki. Sitä pääsiäisen sanoma on minullekin.
2. En pidä erityistä paastoa. Pääsiäisateriaan kuuluu aina lammais jossain muodossa, vaikkapa karjalanpaistin sekaan muutama lampaanlihan palanen.
3. Merkittävin pääsiäisen aikaan liittyvä muistoni on vuodelta 1998 Libanonista, jossa olin tuolloin rauhanturvaajana. Pitkänperjantain jumalanpalvelus 48 asteen lämmössä oli kokemus, jota en unohda.

Sanna Ketola, 48
Harjun seurakunnan kanttori, Tampere

1. Otan pääsiäisen sanomasta sen ilon. En ole passiivisiä, en jää pitkäperjantain kärsimykseen. Pääsiäinen on uuden alku, ilo ja valo. Joulua vietetään aina adventista alkaen, pääsiäinen menee ohi viikossa. Mielestäni se saisi jatkua pidempään - koko vuoden.
2. Pääsiäistä vietän usein töissä. Olen kasvissyöjä, syön aina terveellisesti. Some-paastoa voisi pitää, mutta töiden vuoksi joudun sielläkin käymään.
3. Via Dolorosa, Tesoman kirkkoon rakennettu kärsimystie on aina ollut merkityksellinen. Erityisesti pääsiäisaamun riemu, naisten ihmetys tyhjän haudan äärellä. Ilo, valo, uusi alku.

Anja Eerola, 75
yläasteen tekstiilityön lehtorin virasta eläkkeellä, Tampere

1. Itselleni kaikki huipentuu juuri pääsiäiseen: vasta muutama vuosi sitten jäin yksin. Nyt pääsiäinen merkitsee, että kohtaamme vielä ja pääsemme todelliseen elämään iankaikkisuudessa Hänen ja sinne jo saapuneiden rakkaittemme kanssa.
2. On tärkeä pitää kiinni uskovien yhteydestä. Siihen antavat hiljaisen viikon tilaisuudet mahdollisuuden. Ravitsen itseäni lukemalla hengellistä kirjallisuutta. Pääsiäinen kokaa myös lapsen perheineen pääsiäisaterialle.
3. Minulla on monia pääsiäismuistoja ajastamme Espanjassa. Kerran astuin ulos kirkosta Fuengirolassa, missä olimme viettäneet suomalaista jumalanpalvelusta karnevaliaikaan. Toriaukea oli täynnä ihmisiä. Hätkähdin: heidän edellä ratsasti Jeesus aasilla!

Juliaana Kellokoski, 33
kanttori, Lapua

1. Jeesus kuoli meidän syntiemme tähden ja valmisti ristinkuolemallaan ja ylösnousemuksellaan meille pääsyn iankaikkiseen elämään. Pääsiäisen sanomassa on uskon ydin.
2. Paastonaika ja pääsiäinen on erityistä aikaa kanttorille.
3. Olin muutamia vuosia sitten kuuntelemassa Matteus-passioita livenä Kokkolassa. Istuin kolme tuntia hievahtamatta ja olisin voinut istua ja kuunnella toisen mokoman. Uskomaton teos. Kuuntelepa!

Seija Kuisma, 77
lehtori, pastori (eläkkeellä), Tampere

1. *"Kristus nousi kuolleista, kuolemalla kuoleman voitti."* Näin uskon tämän riemullisen sanoman ja haluan elää ja kokea sen joka vuosi uudelleen. Se on koko kirkkovuotemme huipentuma. Se on minulle näköala tiestä Taivaan kotiin.
2. Pääsiäisen messuun haluan ehdottomasti osallistua. Haluan kokea ylösnousemuksen riemun ja ilon kaikin aistein. Kotona olemme perheen kanssa. Tyttäreemme on pappina Ruotsissa, mutta pojan perhe tulee vierailulle. Viisivuotias Aapo-poika etsii mielellään pääsiäismunia. Tänä paastonaikana minulla on mahdollisuus osallistua hiljaisuuksien retriittiin. Odotan sitä.
3. Eräs muisto liittyy kouluun, jossa uskonnon opettajana vastasin yleensä pääsiäisjuhlasta. Kerran valmistimme lukion oppilasryhmän kanssa pääsiäisnäytelmän. Eräs oppilaista toimi ohjaajana. Kiiristorstaina sali täyttyi. Tiesimme, että osaamme. Sali kuunteli keskittyneesti - onnistuimme! Toivon, että pääsiäisen sanoma jäi nuorille elämään.

Leila Pokka, 60
Harjun seurakunnan suntio, Tampere

1. Vaikka pääsiäinen on suntiolle työntäyteistä ja kiireistä aikaa, niin pääsiäisen sanoma rauhoittaa. Koen kiireen keskellä rauhaa.
2. Pääsiäistä vietämme hyvin perinteisesti. Kun lapset olivat pieniä, palmusunnuntaihin kuuluivat pikkunoidat, virpomiset ja pajunkissat.
3. Olen itse kevään lapsi, pääsiäisen koen uutena alkuna, uuden syntymisenä. Pääsiäiseen liittyy muistoissani toivo, sillä pitkän lapsettomuuden jälkeen koimme lastemme syntymisen ihmeen.

Liisa Länsmans, 54
vapaaehtois- ja kansainvälisen työn työalajohtaja
Haminan seurakunnassa

1. Pääsiäinen on kristinuskon sykkivä sydän, suurin juhla. Siihen liittyy monia vaihteita ja tunteita. Olen saanut olla useita kertoja rakentamassa pääsiäisvaelluksia, niissä voi konkreettisesti kokea kuinka suru vaihtuu riemuun. Pääsiäinen on minulle uskon perusta!
2. Pääsiäistä edeltävänä aikana työni puolesta järjestän erilaisia tapahtumia mm. myyjäisiä, vaelluksia, näyttelyitä jne. Itse pohdin, mikä elämässä on tärkeintä ja karsin turhaa. Pääsiäisen vietän läheisten kanssa yhdessäolosta ja pääsiäisen herkuista nauttien.
3. Pääsiäisvaelluksien järjestäminen ja niissä mukana olo erilaisissa rooleissa on jättänyt paljon hyviä muistoja. Lapsuuden kodissa meillä laitettiin hattu sängyn alle, toivoimme, että kukko kävisi pääsiäisyönä munimassa suklaamunia hattuun. Eräänä pääsiäisaamuna hatussa oli vain paperit, koiramme Popi oli syönyt suklaat. Silloin kyllä harmitti!

Liisi Saarimaa, 39
varhaiskasvatuksen ohjaaja, Lapua

1. Se, että Jeesus on kuollut puolestani ja avannut tien taivaaseen, on pohja koko elämälleni ja työlleni. Ilman ristin ja ylösnousemuksen pääsiäistä elämä olisi lohdutonta ja toivotonta. Nyt Jumala lahjoittaa minulle ja meille kaikille pelastuksen, ilon ja rauhan.
2. Käyn kirkossa joka päivä palmusunnuntaista pääsiäissunnuntaihin ja seuraan Jeesusta kärsimystiellä aina ristille ja tyhjälle haudalle asti. Pääsiäinen on minulle ennen kaikkea hengellinen juhla, vaikka myös pääsiäisherkut ja kokkoajelut kuuluvat siihen. Paastonajan viettoni vaihtelee. Tänä vuonna luen Jesajan kirjan lukua 58 (jakeet 6-12), jossa puhutaan toisenlaisesta paastosta. Käyn jakeita läpi miettien, miten ne voisivat ohjata elämäni.
3. Koskettavimpia hetkiä on ollut olla mukana seurakunnan pääsiäisnäytelmässä, ja laulaa näytelmän lopuksi: *"Hän kanssamme käy tuleville teille, kanssamme käy, ilon antaa meille. Jeesus nousi ylös haudastaan!"*

Miten pääsiäisaika soi?

Olen joskus miettinyt, miksi pääsiäisen sanomasta ei nouse koko ajan uusia lauluja kuten joulusta? Miksi Kauneimmat pääsiäislaulut -perinne ja pääsiäisradio eivät tunnu yhtä tutuilta kuin jouluiset versiot?

Pääsiäinen on kristikunnan suurin juhla, mutta se voi olla vaikeammin lähestyttävä kuin joulu. Seimen lapsi olkivuoteessaan oli hento ja suloinen, köyhä, kuten moni muukin. Ja enkelit, tähti ja tietäjät... niin runollisia ja kiehtovia. Lauluja syntyy sadoittain.

Ristinkuolema, julma teloitus, ei luonnostaan nosta kaunista laulua ilmoille. Pikemminkin tapauksesta halutaan kääntää katse pois. Kuolleista nouseminen on taas niin käsittämätön tapahtuma, että moni runokynä pysähtyy, kun ei ihmeestä oikein osata luonnostaan sanoa mitään.

Mutta silloin, kun ristin ja ylösnousemuksen tapahtumat alkavat aueta ymmärrykselle, siitä vasta alkaakin syvälinen ja riemullinen musiikki.

Kristuksen kärsimyksestä kertovat, suuret passiot, kuten J.S. Bachin Johannes- ja Matteus-passio ovat koko musiikin historian vaikuttavimpia teoksia. Niistä riittää ihmeellistä ja lohdullista kuunnel-

tavaa vuosi vuoden jälkeen. Kirkot täyttyvät kuorosta, soittajista ja kuulijoista. Syvä sanoma ja upeat sävelet koskettavat sydäntä.

Evangelisessa perinteessä kärsimysajan laulut ovat mielestäni erityisen lohdullisia. Siionin kantele viipyy usein Jeesuksen ristin juurella, mutta ei niinkään enää itkemässä ja murehtimassa vaan ihmettelemässä ja kiittämässä Jumalan pelastusteosta. Siionin kanteleen lauluissa kajahtaa koko maailman autuus, Kristuksen kertakaikkinen työ, ikuisesti riittävä uhri kaikkien syntiemme sovituksiksi.

Näin kirjoittaa Lina Sandell Siionin kanteleen kärsimysaiheisessa laulussa 58:

”Kuolema Herran tuottanut on meillekin kerran jo sovinnon.

Syntimme kantoi ristille hän, anteeksi antoi, toi elämän.

Rakkaus aivan mittaamaton! Pilkan ja vaivan kärsinyt on.

Jeesus, hän tuolla ristillä saa tähtemme kuolla, maan sovittaa.”

Se on yksi Siionin kanteleen lempilauluistani. Valoisan sävelmän on tehnyt ruotsalainen urkuri, opettaja ja postimestari Fredrik Ekström. Tätä sain laulaa ja soittaa ensimmäisen kerran pyhäkoulunopettajani, Esko-sedän hautajaisissa.

Myös Pohjanmaan ristin juhlista ovat jääneet mieleen nämä laulut: valtava sovituksen juhla ja suuri Jumalan rakkaus aivan tunnettavissa ristin juurella, mustan värin päivänä.

Myös Siionin kannel 2 -kirjassa ristin ja ylönousemuksen pääsiäinen on esillä erityisesti ensimmäisessä osastossa: Suurin rakkaus ja parissa pääsiäislaulussa osastossa Yhteistä juhlaa.

Haluaisin kuitenkin nostaa tällä kertaa esiin laulun, joka kuuluu Riemumessuun.

Riemumessu on Antti Saarenkedon sanoittama ja Jussi Pyysalon säveltämä, 1997 syntynyt, The Road-yhtyeen levyttämä gospelia ja rock-musiikkia käyttävä messukokonaisuus. Se on nyt painettu kokonaisuena Siionin kannel 2:n loppupuolelle, omaksi osastokseen (Laulut 584-599). Messun sanat ja musiikki sopivat jumalanpalveluksiin ympäri vuoden, mutta juuri pääsiäisen alla erään laulun sanat koskettivat erityisesti.

Pysähdyimme jokioislaisen tangokuninkaallisen, Jaana Pölläsen kanssa laulamaan messun laulua: *Varjossa öljypuiden* (SK 595).

1. Varjossa öljypuiden, loisteessa tähtien käy kasvoillensa maahan Messias syntisten.

Kuoleman tuskan eessä hän verta hikoilee. "Sun tahtos mukaan käyköön." Isäänsä rukoilee.

...

4. Kaikkien syntivelan hän otti kantakseen, toi pimeydestä meidät takaisin itselleen.

Elämän uuden antoi kuoleman voittaen. Nyt Herran tahto täyttyy vain kautta Jeesuksen.

Jaana Pöllänen, laulun ammattilainen, on selannut ja levyttänyt suuren määrän hengellisiä lauluja. Ehdottaessani hänelle tätä laulua hän ihastui siihen ja halusi laulaa sen kirkkotilaisuuksissa. Jaana kuvasi laulua:

"Ällistyn ja ihailen, kun tekstin tekijä saa vangittua muutamaan lauseeseen ja säkeistöön tuokion

elämästä. Teksti on Raamatusta, mutta se lisää ja yhdistelee tapahtumia: "Muurisi, Jerusalem, saa jälleen todistaa, kun Jumalamme voima kansaansa armahtaa."

"Niin kipeää ja kovaa... ihmiskunnan syvimät siirtolohkareet siirtyvät tässä", mietti Jaana jatkaen musiikista: "Jussi Pyysalo on saanut aikaan ihanan jännitteisen harmonian. Se vie eteenpäin ja se tukee tekstin pakahduttavaa jännitteisyyttä."

Tällaisia lauluarteita ja paljon, paljon muita kulkee koko ajan käsilaukuissamme. Lauletaan niitä kiitokseksi Jumalalle ja vahvistukseksi omalle ja toisten uskolle!

Heini Kataja-Kantola
Musiikkisihteeri, Ely

Liedon kirkko saa uuden elämän

Teksti: Harri Kihalampi

Kuvat: Antti Partanen / Liedon seurakunta

Suomessa on ollut kirkkoja keskiajalta saakka. Kirkot on rakennettu sen mukaan, mikä niissä tapahtuvan toiminnan luonteeksi on kulloinkin ymmärretty. Kun seurakunnan toiminta on aikojen saatossa muuttunut, myös tiloihin on kohdistunut muospainetta. Joskus niihin tehdyt uudistukset voivat avata hyvinkin suuria uusia mahdollisuuksia seurakunnan toteuttaa tehtävänsä evankeliumin julistajana ja esillä pitäjänä.

Remonttisuunnitelma kehkeytyy Liedossa pikkuhiljaa

Liedon seurakunnassa alkoi jo parikymmentä vuotta sitten herätä ajatus keskiaikaisen Pyhän Pietarin kirkon kunnostamisesta, kertoo kirkkoherra Risto Leppänen. Siitä lähtien on rahaa pantu säästöön koska tiedettiin, että korjaustyö olisi ennen pitkää edessä. Vuonna 2010 huomattiin, että kirkolle tosiaan täytyy tehdä jotakin. Lopulta seurakunta pystyi toteuttamaan mittavan remontin omien varojensa turvin, jolloin se oli myös tarmokkaampi toimija ratkaisevia linjauksia tehtäessä.

Alun pitäen kirkkoremontin lähtökohdaksi oli ajatus teknisestä peruskorjauksesta, jossa uusittaisiin ainakin lämmitysjärjestelmä ja sähköt sekä valaistus. Koska kysymys on 500 vuotta vanhasta rakennuksesta, täytyi suunnitteluun paneutua perusteellisesti. Pian seurakunnassa huomattiin, että laajemmalle kirkon uudistamiselle olisi tarvetta, ja että nyt siihen voisi olla otollinen tilaisuus samassa yhteydessä. Kirkosta haluttiin valoisampi, monikäyttöisempi ja paremmin eri käyttäjäryhmiä palveleva. Niinpä oli ryhdyttävä kaavailemaan toimintakulttuurin muutosta, jossa kirkon rooli ja sinne sijoittuvat toiminnot suunnitellaan uudelta pohjalta.

Liedon kirkko on keskiajalta, mutta nyt se on moderni seurakunnan koti.

Kun vuoden 2015 tienoilla Liedon seurakunta alkoi toden teolla miettiä kirkon asettamia rajoituksia ja haasteita toiminnalle ja liikkumiselle, huomattiin, että on välttämätöntä pohtia tarkemmin myös seurakunnan olemusta ja toiminnan tavoitteita. Millainen yhteisö Liedon seurakunta haluaa olla? Kuinka se haluaisi toteuttaa kristillistä uskoa? Löytyykö kristinuskon rikkaasta sisällöstä jotain sellaista, joka Liedon Pyhän Pietarin kirkon kohdalla voitaisiin ottaa suunnittelua ja toteutusta ohjaaviksi ideiksi? Millä tavalla kirkkorakennus voisi parhaiten tehdä mahdolliseksi seurakunnan monipuolisen elämän?

Kirkkoherra kertoo innokkaasti kuinka kirkon uudistamisprosessi on ollut pitkä matka. Seurakuntalaisia on kutsuttu keskusteluiltoihin, joissa kuka tahansa on voinut kertoa toiveistaan, näkemyksistään ja odotuksistaan. Yhdessä on pohdittu seurakunnan ja sen toiminnan olemusta. Millä tavalla kirkko voisi parhaiten tarjota puitteet yhteisölliselle kohtaamiselle, lämpimälle vuorovaikutukselle ja erilaiselle toiminnalle, mutta myös luoda paikan, joka on pyhä? Kirkosta haluttiin tehdä sellainen, että se tukisi etsijää ja tarjoaisi puitteet Jumalan kohtaamiselle.

Seurakunnassa järjestettiin seminaareja ja muita kuulemisia, joissa Museoviraston ja ELY-keskuksen asiantuntijat toivat esiin omat näkemyksensä. Myös kirkon edustajia kirkkohallituksesta ja arkkihiippakunnasta oli mahdollisuus kuulla. Kävipä ryhmä lietolaisia Saksassa saakka tutustumassa remontoituihin kirkkoihin. Näin korjauksista päättävät saivat tarkan ja konkreettinen käsityksen siitä, millaisia kirkkotilan uudelleenmuokkaamisia on toteutettu ja kuinka ne ovat palvelleet seurakuntia ja niitten työntekijöitä.

Perusteellinen remontin valmistelu

Liedossa haluttiin kuulla asiantuntijoita ja selvittää kirkkoon ja seurakunnan elämään liittyvät seikat mahdollisimman tarkasti. Outi Tukia-Takala kirjoitti selvityksen, jonka otsikko on Kirkon monipuolinen käyttö. Siinä hän tarkastelee Pyhän Pietarin kirkon kirkkoremonttia ja sen tavoitteita. Vankan taustan suunnittelulle tarjosi myös Mika K T Pajusen katsaus Kirkon symboliikka. Teologinen taustaselvitys Liedon kirkon remontin tarpeisiin. Näiden tekstien lisäksi kirkon uudistamista pohtiville tarjosi rohkaisua myös Kirkon tulevaisuuskomitean mietintö 2016. Otsikkonsa – Kohtaamisen kirkko – mukaisesti se kannusti tavoittelemaan ratkaisua, jossa kohtaaminen ja vuorovaikutus voisivat toteutua.

Leppänen korostaa, että muutostöiden tarkoituksena oli luoda tila, jossa voitaisiin kokea pyhyden läsnäolo ja joka mahdollistaisi yhteyden syntymisen ihmisen ja Jumalan välille. Lopulta hän toteaa tyytyväisenä, että kirkko on nyt kaikille esteetön, erilaisen toiminnan mukaan muunneltavissa, ja pyhä. Alttari on nyt sijoitettu kirkkosalin keskelle muistuttamaan, että Kristus on kuitenkin kaiken keskuksena. Lattiaan alttarin ympärille on kirjoitettu Jeesuksen sanat: *’Minä olen tämä elävä leipä, joka on tullut taivaasta, joka syötätä leipää, elää ikuisesti. Leipä, jonka minä annan, on minun ruumiini. Minä annan sen, jotta maailma saisi elää.’* (Joh. 6:51). Tälle kehälle seurakuntalaiset asettuvat ottamaan vastaan ehtoollisen (ks. kuva viereisellä sivulla).

Liedossa luovuttiin perinteisistä kirkonpenkeistä ja ne korvattiin tuoleilla, jotka voidaan tarvittaessa sijoitella eri tavoin. Seurakunta halusi rikkaa jäykän muotoajattelun kalustamisen perustana. Lähtökohtaisesti istuimet on järjestetty alttarin ympärille.

Kirkon lattia myös uusittiin niin että koko tila on nyt yhdessä tasossa. Vuonna 1902 valmistuneesta punatiilisestä, kuusikulmaisesta kuoriosasta on tullut pikkukirkko erilaisten tilaisuuksien ja kokousten pitopaikaksi. Sieltä on kulku moderniin uudisrakennukseen, leipähuoneeseen, joka rakennettiin kuoriosan pohjoispuolelle. Se voidaan tarvittaessa purkaa jos kirkko halutaan joskus palauttaa alkuperäiseen asuunsa.

Leppänen tähdentää, että kirkko ei ole luentosali, jossa sanaa julistetaan yksisuuntaisen viestinnän keinoin passiivisena vastaanottavalle seurakunnalle. Ulkoisten puitteitten tarkoituksena on luoda tila, jossa voitaisiin kokea pyhyttä ja Jumalan kosketusta – asioita, jotka ovat sanojen tavoittamattomissa. Armon kokeminen ei tapahdu vain ymmärtämisen tasolla, vaan kokemuksellisesti, jossa myös aistit ja tunnemaailma ovat mukana.

Kirkkoherran puheista ymmärrän että muutosprosessiin on liittynyt myös monenlaista vääntöä: museo- ja kaavoitusviranomaiset eivät suinkaan ole aina ilomielin siunanneet seurakunnan aikeita uudistaa varsin radikaalilla tavalla keskiaikaisen kirkon sisustusta. ELY-keskuksen suunnalta jossakin vaiheessa ilmaistiin, että Pyhän Pietarin kirkko on se mikä se on ja seurakunnan on sopeuduttava sen asettamiin raameihin. Varsinkin suunnitelma leipähuoneesta vaati toteutuakseen hankkeen vetäjiltä sinnikkyyttä ja uskoa sen tarpeellisuuteen. Mutta sekin toteutui ja niin saatiin kirkon yhteyteen esteetön wc ja pieni keittiö.

Leipähuone erottuu modernin ulomuotonsa perusteella, mutta se on myös sovitettu taitavasti perinteisen kirkkorakennuksen kylkeen.

Kirkkoremontti kutsuu seurakuntaan uudistumiseen

Leppänen korostaa, että olennaisista on seurakunta, sen usko ja sen olemus hengellisenä yhteisönä. Mitään kirkkorakennusta ei pitäisi määritellä pelkästään historiallisista, kulttuurisista tai arkkitehtonisista lähtökohdista käsin. Kirkko ei ole museo, vaan seurakunnan koti, jossa se kohtaa Jumalansa. Se on paikka, jossa Kristus on elämän ja seurakunnan keskellä, osana niin maallista kuin hengellistä elämää.

Liedon Pyhän Pietarin kirkkoa pidetään auki arkisin niin että kuka tahansa voi hakeutua paikkaan, joka on jotain muuta kuin se jokapäiväinen ja maallinen, jonka keskellä elämme. Kirkko ei ole suljettu alue, vaan se on avoin ja tervetulleeksi toivottava. Kirkko on haluttu tehdä Jumalan huoneeksi, jossa kenelle tahansa voisi avautua väylä tuonpuoleiseen, Jumalan kohtaamiseen.

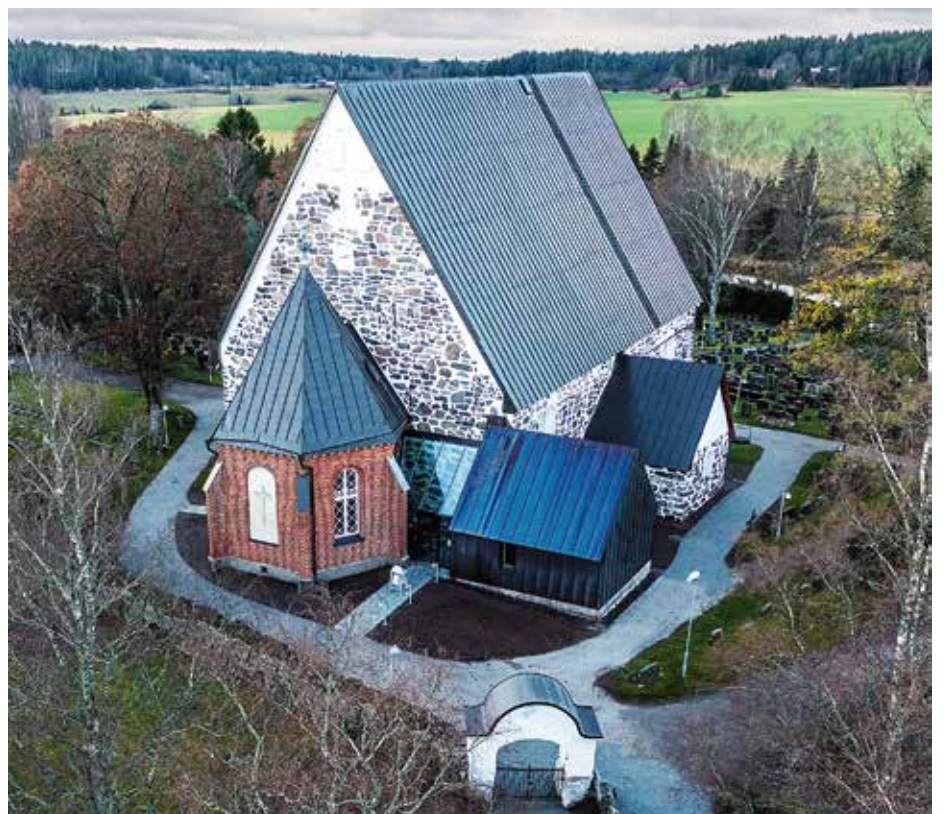
Kirkkoherra Leppänen korostaa innostuneesti, että Pyhän Pietarin kirkon uusi olemus paljastui erityisesti pääsiäisyön messussa ja sitä seuranneessa juhla-ateriassa. Kristuksen ylösnousemusta juhliessa kehkeytyi kokemus uudistuneesta kirkosta uuden elämän,

tulevaisuudenuskon ja valoisan toivon kirkkona.

Leppänen muistuttaa, että matka ei ole vielä päättynyt. Saksasta tilatut uudet urut valmistuvat tämän vuoden aikana ja ne on tarkoitus vihkiä tulevana adventtina. Mutta seurakunnan on myös opittava kokemaan uudenlainen kirkkotila omakseen. Monet seurakuntalaiset ovat iloisia kun nyt voidaan olla lähellä ja välittömästi alttaripöydän ympärillä. On kuitenkin myös niitä, joita häiritsee kun kirkkosalin vastakkaiselta puolelta katselevat toisten ihmisten silmät.

Kirkkoherra Risto Leppänen näkee Pyhän Pietarin kirkon seurakuntansa elämän keskuksena. Kysymyksessä on hänen mukaansa Jumalan perheen olohuone, kahden leivän talo. Kristus, Elämän Leipä, on tarjolla jokaisessa messussa, mutta Leipähuoneen keittiö tekee mahdolliseksi myös esimerkiksi keittolounaan tarjoamisen jumalanpalveluksen päätteeksi.

Ilman että keskiaikaisen kirkon rakenteisiin olisi radikaalisti kajottu, harkiten ja hienovaraisesti toteutettu uudistaminen on johtanut etsimään niitä aineksia, jotka muodostavat seurakunnan hengellisen elämän ytimen.

Tuhkasta uusiin mahdollisuuksiin Rantasalmella

Rantasalmella syntyi surun kautta mahdollisuus uuteen, kun sen 1904 valmistunut, 2500 hengen kirkko paloi juhannuksen jälkeen kesällä 1984. Jäljelle jäivät vain tiiliseinät, ja aluksi mietittiin niiden purkamista ja täysin uuden kirkon rakentamista. Tämä ei kuitenkaan miellyttänyt kirkonmäällä kohoavaan komeaan kirkkoonsa tottuneita rantasalmelaisia.

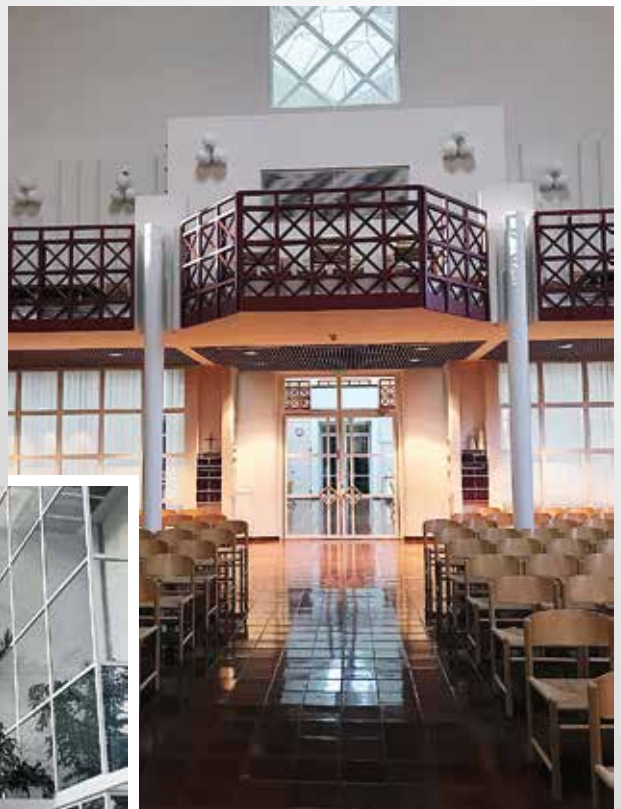
Kun jumalanpalvelukseen koonnuttiin tilapäisesti seurakuntasalissa, heräsi ajatus uudenlaisen kirkon rakentamisesta vanhojen seinien sisään. Suomessa oli 1980-luvulla käynnissä liturgian uudistus, jolla haettiin mm. seurakunnan voimakkaampaa osallistamista messuun. Rantasalmen eläkkeellä oleva kanttori, Pekka Rönkkönen, kertoo, että Kirkkorinteen seurakuntatalon pienemmissä tiloissa koettiin sellaista yhteen joukkoon kuulumista, jota haluttiin myös uuteen kirkkoon. Lähdettiin suunnittelemaan uusia tiloja vanhojen seinien sisään sellaiseen muotoon ja mittakaavaan, jossa seurakunta, pappi ja urut olisivat lähekkäin, yhteydessä toisiinsa. Taloudellisia mahdollisuuksia hyvään ratkaisuun paransi vakuutusyhtiöltä saatu mittava korvaus.

Suunnittelukilpailun voitti arkkitehti Carl Johan Slotte, joka oli koko prosessin ajan kiinteästi yhteydessä seurakunnan toimijoihin ja sisällytti suunnitelmaan sen toivomia piirteitä. Näihin kuuluivat penkkien korvaaminen eri muodostelmiin siirrettävillä tuoleilla. Rakennusaikaan kanttorina toiminut Rönkkönen arvostaa myös sitä, että kirkossa otettiin hyvin huomioon käyttöön ja huoltoon liittyvät näkökohdat, esimerkiksi urkujen sijoittelussa. Koska uusi kirkkosali ei lähellekään täyttänyt entisen

Rantasalmen suurpitäjän kirkon sisätiloja, sen rinnalle ja ympärille saatiin runsaasti täydentäviä, jumalanpalveluselämää ja seurakunnan yhdessäoloa rikastavia muita tiloja. Näistä keskeisin on kirkkosalin takana, lasiovien takana sijaitseva kirkkotori, jonne on luontevaa siirtyä vaikkapa kirkkokahveille messun jälkeen. Tilassa on järjestetty myös itsenäisiä tilaisuuksia, kuten koulutuksia ja näyttelyitä.

Rönkkönen pitää vuodesta 1989 käytössä olleita uusia tiloja erinomaisena ratkaisuna. Pieneen oli odotusaikana totuttu, ja kaikki sujui alusta asti hyvin. Rantasalmen nykyinen kirkko viestii seurakunnalle, että kaikki ovat yhtä porukkaa. Ei myöskään ole tarpeen jyrkästi erotella hengellistä ja maallista toimintaa, kun kirkkotorin kahvila palvelee näköyhteydellä kirkkosaliin, ja lähialueen oppilaitokset voivat saada kirkkotorin tiloja käyttöön omiin koulutuksiinsa.

Tämän päivän Rantasalmen kirkossa on entistä avoimemmat ovet ja matalampi kynnyks astua sisään.

Näkymä kirkkosalista kirkkotorille (yllä) ja kirkkotori (vas).

Teksti: Erja Kuhalampi
Kuvat:
Savonlinnan seurakunta

Masan pääsiäinen

Tupakkapaikalla oli tungosta. Masakin maleksi siellä kokoontuvasa joukossa. Partaharjun opistoon juuri tulleet valitsivat ensikaverit tuttujen tapojen perusteella. Opisto oli kristillinen ja jo se antoi monelle hyvän syyn olla varuillaan. Masa koetti erityisesti kierrellä eräitä nuorukaisia, joiden hän tiesi olevan uskovaisia. Se usko, mikä heissä vaikutti, tuntui pelottavalta. Jokin heissä, heidän olemukseensa, loiste silmissä vakuutti niin, että Masa arveli sen olevan tarttuvaa lajia ja juuri siksi kartettavaa.

Eräänä marraskuun iltapäivänä muuan tuon uskisten ryhmän jäsenistä tuli Masaa portaikossa vastaan. Siitä ei mitenkään kyennyt menemään ohi kohtaamatta. Nuorukainen pysäytti Masan ja ojensi hänen käteensä traktaatin ja kehotti:

- Lue tämä. Se voi muuttaa elämäsi.
- Joo joo, kuului kiireinen vastaus.

Masa meni nopeasti ohi ja melko suoraan kämpilleen ja heitti jo valmiiksi ruttaamansa paperin roskikseen.

Yöllä asia alkoi vaivaamaan. Niinpä hän etsi traktaatin käsiinsä ja luki. Otsake kuului: Mitä sinun tulisi tehdä, ettei sielusi hukkuisi --- ei mitään.

Lehtisen kysymykset iskivät Masan tajuntaan kuin moukarit:

- Pelkäätkö, ettet saisi enää pitää hauskaa, jos uskot Jeesukseen?

Eihän Masa ollut tavannut kovin montaa iloista uskovaa. Kummitäti oli ehkä poikkeus. Tietenkin hän ajatteli uskovaisuuden merkittävän vakavuuteen vakiintumista. Kuitenkin traktaatissa luki: *Iloitkaa, vieläkin minä sanon iloitkaa aina Herrassa!*

Toinen kysymys kuului:

- Pelkäätkö, ettet voisi enää rikastua?

Senkin Masa tunnisti. Olihan hänellekin jo ehtinyt muodostua kuva köyhistä uskovista. Munkkimaisuus tuntui olevan ainoa ihailtava uskovaisuuden muoto. Se ei häntä todellakaan kiinnostanut. Mutta lapussa luki: *Hopea ja kullat ovat Herran, eikä hän kiellä hyvää niiltä, jotka häntä rakastavat.*

Edelleen lapussa kysyttiin:

- Pelkäätkö joutuvasi luopumaan ystävästäsi, jos seuraat Herraa?

Niinpä niin. Juuri sitä hän Masa pelkäsi. Hän tiesi, etteivät nykyiset kaverit juurikaan arvostaneet uskon asioita. Miten hän voisi enää liikkua heidän seurassaan, jos todella lähtisi seuraamaan Jeesusta? Traktaatti kertoi: *En kutsu teitä palvelijoikseni, vaan ystävikseni kutsun teitä, koska olen kertonut teille kaiken, mitä olen Isältäni kuullut ja nyt te tiedätte kaikki. Ja niin heidän joukkonsa kasvoi päivittäin ja he jakoivat kaiken keskenään. Ja heidän keskuudessaan oli yksi sielu ja yksi sydän.*

Lopuksi siinä kysyttiin:

- Pelkäätkö, ettei usko Jeesukseen johdakaan mihinkään?

Masa oli aina uskonut Jumalaan. Hämärän peitossa oli vain se, mitä siinä hommassa Jeesuksella tehtiin? Hän luki lapusta: *"Ei ole Isän tykö muuta tietä kuin se, joka kulkee minun - siis Jeesuksen - kautta. Joka uskoo minuun, sillä on iankaikkinen elämä. Uskotko sinä?"*
- Enpä taida uskoa, kuuli Masa huokaavansa.

Luetut tekstit paljastivat pohjimmaisen totuuden Masan sisimmästä. Hän joutui oikein valoisan luupin alle. Jos hän nyt joutuisi tuomiolle, olisi helvetti todennäköisin kohtalo. Masa tunsu ensimmäistä kertaa elämässään selvää syyllisyyttä tekemisistään ja tekemättä jättämisistäänkin. Hikoillen hän kääntelevi ja vääntelevi tuon yön vuoteellaan. Todellinen pääsiäisen rippikoulu, asioiden sisäistämisen kurssi oli hänessä käynnistynyt.

Masa yritti etsiä itsestään tekoja tai syitä, joilla voisi puolustaa itseään, mutta niitä ei löytynyt. Ahdistus hellitti vasta sitten, kun Masa aamutunneilla myöntyi omantuntonsa hänelle langettamaan tuomioon ja sai puserrettua huuliltaan rukouksen:

- Jos Jeesus sinä olet olemassa, osoita se minullekin niin, että voin sen todella ymmärtää!

Silloin Masa kuuli sisimmässään äänen, joka sanoi hänelle tai pikemminkin kirkasti hänen mieleensä kymmenkunta tekemäänsä väärää tekoa ja ääni kehotti:

- Mene ja tunnusta nämä teot, niin sitten saat tietää kuka olen ja missä asun.

- Sen tulen tekemään, lupasi Masa.

Sinä yönä usko kosketti ensimmäistä kertaa henkilökohtaisen murroksen kautta Masan syvintä olemusta ja omaatuntoa hermistävällä tavalla. Vaikkei hän ollut juurikaan nukkunut oli olo ihmeen helpottunut ja keveä. Siitä aamusta alkaen Masa tiesi uskon asian tulleen omakohtaiseksi ja armon kirkastuneen syntiselle. Todeksi kävi traktaatin sana, missä synti on suureksi tullut, siellä armo on tullut ylenpalttiseksi.

Se yö ja sitä seuraavat päivät tiesivät Masalle melkoista suunnanmuutosta. Hengailu tupakkapakkalla jäi ja samalla tupakatkin. Hän meni ensimmäistä kertaa uskisten kokoontumispaikkaan opiston kappeliin. Siellä oli väkeä enemmän kuin Masa oli tiennytkään. Nuoret miehet juttelivat rennosti asioista. Hänen tulonsa huomattiin:

- Terve Masa. Olemme odottaneet sinua. Mukavaa, kun tulit.

Pian kaikki paikallaolijat olivat kätelleet Masan. Hän sai kertoa elämästään ja traktaatista, joka oli käynnistänyt hänessä väkevän muutosprosessin. Avoimesti kuulijat iloitsivat hänessä tapahtuneesta murroksesta. Välitön puhelu jatkui ja väliin laulettiin kitaran ja rumpujen säestyksellä svengaavia henksuja. Masa luuli, ettei osaisi niistä yhtäkään, mutta yllätykseen niiden sävelet tuntuivat tutuilta. Näitähän hänen äitinsä kotona oli laulellut ja säveliä hyräillyt.

Illan päätteeksi kaikki polvistuivat yhdessä kappelin alttarikaiteelle rukoukseen yhteisten asioiden puolesta ja tällä kerralla rukousaiheiden joukossa oli kiitos siitä, että usko oli kirkastunut myös Masalle.

Hämmästynyt Masa oli myös siitä, kuinka opiston opetus ja ilmapiiri alkoi hänelle avautua. Nyt Masa ymmärsi miksi opisto haluaa kouluttaa poikien pariin osaavia työntekijöitä, joilla olisi itseään suurempi sanoma Jumalan valtakunnasta ja Jeesuksesta kerrottavanaan. Uusiksi meni myös ympäröivän luonnon oivaltaminen. Partaharjun upeat honkametsät saivat ikään kuin voimakkaamman värin ja jopa ruoho ja kukatkin näyttivät väriloistossaan väkevimmiltä kuin koskaan ennen.

Kari Lähdesmäki

Jeesus nousi kuolleista!

Pääsiäinen

Päivän väri: Valkoinen. Kynttilöitä kuusi.

Iloista pääsiäistä! Jeesus on ylösnoussut!

Pääsiäisenä juhlitaan sitä, että Jumala herätti Jeesuksen kuolleista.

Jeesus oli kuollut ja laitettu haudaan. Ihmiset olivat surullisia. Tuntui, että kaikki toivo oli mennyt. Mutta kun naiset tulivat pääsiäisaamuna Jeesuksen haudalle, siellä ei ollutkaan Jeesusta. Vastassa oli enkeli, joka kertoi, että Jeesus on noussut ylös. Siksi Jeesusta sanotaan kuoleman voittajaksi.

Jumala käänsi suuren surun voitoksi ja riemuksi.

Kun me joskus kuolemme, ei tarvitse pelätä, sillä Jeesus on voittanut kuoleman. Jeesuksen omalle kuolema on kuin turvallinen uni, jonka jälkeen hän herättää meidät ja pääsemme taivaaseen.

(teksti Ipanoiden kirkkokäsikirjasta)

Lue Raamatusta:

Jeesus on noussut kuolleista Luuk. 24:1-12

Enkeli laskeutui taivaasta Matt. 28:1-8

Rukous:

Rakas Jeesus,

Kiitos, että pääsiäisenä saimme suuren ilon.

Kiitos, että kuolit ristillä, nousit kuolleista,

sovitit koko maailman synnin ja voitit kuoleman.

Kiitos lupauksesta, että mekin nousemme kuolleista ja saamme elää ikuisesti taivaassa ilossa ja valossa.

Aamen.

Tekemistä:

Maalataan paperille suuri, iloisen värinen pääsiäismuna tai etsitään huoneeseen piilotettuja pääsiäismunia.

Kuva: supercoloring.com

Väritä kuva

- Enkeli kääntyi naisten puoleen ja sanoi: "Älkää te pelätkö. Minä tiedän, että te etsitte ristiinnaulittua Jeesusta. Ei hän ole täällä, hän on noussut kuolleista, niin kuin itse sanoi."

VÄRITÄ PÄÄSIÄISMUNA
Kananmuna kuvaa elämän voittoa. Niin kuin tipu tulee kovan kuoren sisältä eloisana, suloisana, Jeesuskin nousi kivihaudasta elämään!

Piirros Heini Kataja-Kantola

Tulisitko jäseneksi Elyyn?

"Herran ristin kantajiksi, meidät kaikki kastettiin, lähimmäisten auttajiksi, arkipäivän askeliin."

Hyvä lehtemme lukija, odotatko nyt suuria lupauksia ja lahjoja, joita saat, kun liityt jäseneksi? Pahoitteluni. En lupaa sinulle mitään, mitä en pysty sinulle antamaan. Pienen tervehdyksilahjan kyllä tulet saamaan ja lehtemme, juuri tällaisen, jota juuri luet, kuusi kertaa vuodessa kotiin kannettuna, mutta en halua edes yrittää lahjoa sinua. Yhdistyksemme on hengellinen yhteisö. Emme kerää rahaa itsellemme, emme tee työtä saavuttaaksemme itse jotain, toimintamme lähtökohta on ihan muualla. Teemme työtä, koska meidän on käsketty tehdä työtä. Tai vielä vakavammin, ei Herramme työssä ole kyse käskyjen noudattamisesta vaan rakkaudesta: *"Kristuksen rakkaus vaatii meitä..."*

Meitä on rakastettu, meidän hyväksimme uhrattu, maailman kallein uhrilahja on jo annettu. Me saamme olla mukana Jumalan työssä, kirkkomme työssä, evankelisen herätysliikkeen työssä. Tuemme lähetystyötä ja työtä kotimaassa, koska se on meille rakasta, arvokasta ja tärkeää. Eikä se ole meidän työtämme vaan Herran työtä, me olemme vain välikappaleita ja saamme olla mukana palvelemissa ja jopa Herramme työtovereina. Miksi siis kutsun sinua liittymään jäseneksi? Kutsun ja rohkaisen. Koska tarvitsemme sinua. Yhden ihmisen ääni hukkuu tämän maailman äänten keskellä. Mutta kun meitä on monta, äänemme kuuluu, työmme jälki näkyy, se myös vaikuttaa ja kantaa hedelmää.

Olet meille tärkeä, arvokas ja rakas yhteisessä työssämme Herramme elopellolla. Jokaisella meillä on omat lahjamme, armolahjamme myös! Siinäkin tarvitaan. Kun olet kanssani, minäkään en ole yksin, näin yksinkertaista se on. Työtä tehdään yhdessä. Meitä on monta ja siinä on myös meille järjestötyössä oleville suuri ilon ja kiitoksen aihe. Tarvitsemme tukea, tarvitsemme apua, rohkaisua, ystäviä. Voisitko sinä olla tällainen rinnalla kuljija, kanssakuljijamme? Sitä toivon ja siksi tämän haasteen sinulle kirjoitan. Tule mukaan. Tule ja katso. Minä ojentan käteni, voitko tarttua siihen? Ota kutsun vastaan? Se olisi ilo! Suuri ilo.

LIITY JÄSENEKSI

Haluan liittyä jäseneksi

Nimi: _____

Osoite: _____

Sähköposti: _____

Puh: _____

Kotiseurakunta: _____

Syntymäaika: _____

Ammatti: _____

Päiväys: _____

Allekirjoitus: _____

Evankelinen lähetysyhdistys - ELY ry

Jäsenmaksu on vuonna 2023 20 €/hlö, 18-30v 10 €/hlö. Jäsenmaksuun sisältyy mm. kuusi kertaa vuodessa ilmestyvä jäsenlehti Elysanomat.

Hallitus hyväksyy uudet jäsenet (kokouksia 4-6 vuodessa).
Hakemus lähetetään:
Evankelinen lähetysyhdistys
- ELY ry / Hallitus,
PL 49, 43501 KARSTULA

Jäsenhakemuksen voi täyttää ja lähettää myös kotisivujemme kautta: evangeliset.net (Liity jäseneksi)

Armoa ja iloa ihmisille
Evankelinen lähetysyhdistys – ELY ry

Tapahtumakalenteri

Rukoilemme siunausta järjestettävälle tapahtumille

Huhtikuussa

Ma 3.4. Kurikka, srk-keskus (Kuri-kantie 21), klo 13 Siionin kannel -seurat, Raimo Mäki, Sirpa Keski-Antila.

- **Kouvola**, srk-keskus, Martta-sali (Savonkatu 40), klo 14 Ev. lähetyspiiri, Misa Lehtinen, Marjatta Kurki.

Ti 4.4. Alahärmä, kirkko, klo 19 Runon ja laulun ilta, Runosaappaat, Ulla Latomäki, Satu Kivisaari, lauluryhmä Kööri.

Ke 5.4. Alahärmä, Voltin koulu, klo 12 Laula kanssain, lauletaan pääsiäisen lauluja, Satu Kivisaari, Miia Antila.

- **Riihimäki**, Kirkkopuiston srk-koti (Kirkkopolku 2), klo 14 Siionin kannel -seurat, Heini Kataja-Kantola.

To 6.4. Korttesjärvi, kirkko, klo 9.15 Laula kanssain, lauletaan pääsiäisen lauluja, Satu Kivisaari, Miia Antila, kanttori.

- **Lapua, Tiistenjoen** kirkko, klo 10 Laulaan pääsiäiseen -tilaisuus, lauletaan pääsiäisen lauluja, Marketta Veikkola, kanttori Riitta Jukkola.

- **Alahärmä**, kirkko, klo 11.30 Laula kanssain, Miia Antila, Satu Kivisaari.

Pe 7.4. (pitkäperjantai) Hamina, Johanneksen kirkko (Raatihuoneentori 10), klo 10 Sanajumalanpalvelus, Anna Kinnunen, kanttori Ulla Suutari. Ristinjuhla Simeon-salissa (Pikkuymyränkatu 34), Kinnunen, Suutari, Antero Rasilainen.

- **Seinäjäki**, srk-keskus, klo 14 Ristinjuhla, Minna Lainimo, Pekka Kiviranta, kirkkokuoro, Maria Väinölä, juonto Erja Kuhalampi.

Ma 10.4. (2. pääsiäispäivä) Anjala, kirkko (Anjalantie 2), klo 10 Elyn kirkkopyhä, messu, saarna Petteri Mannermaa, lit. Nina Palm, kanttori Elina Hyvönen. Kirkkokahvit ja lähetystilaisuus srk-talossa, Anu ja Petteri Mannermaa kertovat työstään Venäjällä sanoin ja sävelin.

- **Imatra, Tainionkosken** kirkko (Kirkkokatu 2), klo 10 Elyn kirkkopyhä, messu, saarna Antero Rasilainen.

Kirkkokahvit ja lähetystilaisuus srk-salissa, Rasilainen, Ari Niemetmaa.

Ke 12.4. Kokkola, Kaarlelan srk-koti, ANNA-sali (Kruunupyntie 1), klo 13.30 Päiväkahvitilaisuus. Siionin kannel -lauluhetki päiväkahvin aikaan, Kaija Muhonen, Salme Heino.

- **Ilmajoki**, Kestikartano (Kartanontie 5), klo 18 Onnelliset vaeltajat -runo/-musiikkimatinea, Anneli Lähdesmäki (ohj.), Ulla Latomäki, Erja Kuhalampi, musiikissa Sini Koski. Sa-laatti-iltapala.

To 13.4. Kauhajoki, srk-keskus (Kyntäjantie 3), klo 14 Siionin kannel -seurat, Sirpa Keski-Antila, Ilkka Tuikkala.

Su 16.4. Hyvinkää, kirkko (Hämeenkatu 16), klo 10 Elyn kirkkopyhä, messu ja päiväjuhla, Pekka Kiviranta, Mika Viitanen.

- **Ikaalinen**, kirkko (Vanha Tampereentie 6), klo 10 Sansan ja Elyn lähetyspyhä, messu, saarna Marko Pihlajamaa. Lähetystilaisuus srk-keskuksessa, Satu Kivisaari, Pihlajamaa.

- **Jalasjärvi**, kirkko, klo 10 Messu, saarna Harri Kuhalampi. Seurat srk-talolla, Mikko-Matti Rinta-Harri, Aulis Harju.

- **Helsinki, Puistolan** kirkko (Tena-vatie 4), klo 12 Elyn kirkkopyhä, messu, saarna Tuula Sääksi, lit. Markku Arola, kanttori Heini Kataja-Kantola. Tarjoilun jälkeen Siionin kannel -lauluseurat.

- **Äkäslompola**, Pyhän Laurin kappeli (Kotivaarantie, Kolari), klo 19 Iltakirkko, Sirpa ja Kosti Kallio.

Ma 17.4. Kurikka, srk-keskus (Kurikantie 21), klo 13 Siionin kannel -seurat, Kari Pentikäinen, Sirpa Keski-Antila.

- **Kouvola**, srk-keskus, Martta-sali (Savonkatu 40), klo 14 Ev. lähetyspiiri, Antero Rasilainen, Marjatta Kurki.

Ti 18.4. Forssa, Ystävänkammari (Hämeentie 17), klo 13.30 Siionin kannel -seurat.

Ilmoita

Tapautumailmoitukset seuraavaan Elysanomiin ely@evangeliset.net tai p. 040 415 9416 (myös tekstiviestit/WhatsApp) **25.5.2023** mennessä, kiitos. Elysanomat 3 ilmestyy viikolla 24.

- **Turenki**, srk-talo, klo 18.30 Siionin kannel -seurat, pastori Markus Juutila, Heini Kataja-Kantola. Kahvitarjoilu.

Ke 19.4. Ylistaro, srk-talo, klo 19 Siionin kannel -seurat, Ulla Latomäki, Teemu Leino, Marketta Veikkola, Kari Lähdesmäki, kanttori.

To 20.4. Kokkola, Lähetysoppi, klo 12 Laulu- ja hartaushetki, Satu Kivisaari.

- **Tampere**, seurakuntien talo, Emmaus (Näsillinnankatu 26), klo 18 Kahvia, Sanaa ja Siionin kannelta, mukana lähetyspappi Riikka Sydänmaa, Heini Kataja-Kantola laulattaa tuttuja ja uusia Siionin kanteleen lauluja. Isäntäparina Helena ja Pauli Ylikotila. Kahvi klo 17.30 alkaen.

- **Äkäslompola**, Pyhän Laurin kappeli (Kotivaarantie, Kolari), klo 19 Messu, Sirpa ja Kosti Kallio.

La-Su 22.-23.4. Hamina, Samalla pallolla, kansainvälisen työn juhlaviikonloppu. Mukana paljon kansainvälisen työn tekijöitä, mm. Ely, Herättäjä-Yhdistys, Open Doors, Sansa, Sley, SLS, Suomen Pipliaseura, Kirkkohallitus jne. Ely mukana mm. esittelypöydän takana ja La 22.4. klo 14 Kaiken kansan seuroissa Marian kirkolla. Puheita saadaan eri herätysliikkeistä ja Heini Kataja-Kantola laulattaa.

Ma 24.4. Salo, Kaffemuki (Kirkkokatu 6), klo 14 Siionin kannel -seurat, Matti Lähdekorpi. Kahvit klo 13 alk.

Ti 25.4. Keuruu, srk-talo, klo 13 Siionin kannel -seurat, Hilikka ja Rouno Harjunpää, Leena Santaniemi, Satu Kivisaari.

To 27.4. Forssa, Vapriikki (Kutomokuja 2A), klo 8.30 Miesten aamiainen, Manu Ryösö, Heini Kataja-Kantola.

- Alavus, Olohuone (Järviuomantie 7), klo 13 Hyvässä seurassa, Marketta Veikkola, Satu Kivisaari.

Su 30.4. Kaustinen, kirkko, klo 10 Elyn kirkkopyhä, messu, saarna pastori Anne Kauppinen, lit. khra Veli-Pekka Harju, lauluryhmä Nisunjyvä.

- **Nurmo**, kirkko, klo 10 Messu, saarna Harri Kuhalampi. Kirkkokahvit ja seurat srk-kodilla.

- **Hämeenlinna**, Reskan Kulma (Raatihuoneenk 19), klo 14 Ilolauluja Siionin kanteleesta. Vappuista tarjoilua.
- **Lapua**, srk-talo, yläsali, klo 14 KRSn ja Elyn Sima-, munkki- ja lähetysmyyjäiset. Vappuseurat klo 15, Riitta Hepomäki, Tiina Rankinen, Tapio Seppälä, Ulla Latomäki.

Toukokuussa

Ti 2.5. Kouvola, srk-keskus, Martta-sali (Savonkatu 40), klo 14 Ev. lähetyspiiri, lähetyspastori Ulla Koskinen.

- **Hauho**, pappila, klo 18.30 Sanaa ja Siionin kannelta, rovasti Tapani Vanhanen ja ruustinna, Heini Kataja-Kantola. Kahvitarjoilu.

Ke 3.5. Loppi, srk-sali (Pilpalantie 1), klo 18 Elyn lauluilta "Iloa ja armoa Siionin kannel 2 -lauluista", Heini Kataja-Kantola, Taina Sulkanen.

Su 7.5. Tuusula, kotikirkko (Keskustie 2), klo 10 Elyn kirkkopyhä, messu, saarna Antero Rasilainen, lit. Miika Masih, avust. Johanna Makkonen. Messun jälkeen kirkkokahvit ja lähetystilaisuus, terveisiä Virosta Perhekeskustyöstä Tartosta, Rasilainen, Makkonen.

Ma 8.5. Kurikka, srk-keskus (Kurikantie 21), klo 13 Siionin kannel -seurat, Sirpa Keski-Antila.

Ke 10.5. Kokkola, Kaarlelan srk-koti, ANNA-sali (Kruunupyyntie 1), klo 13.30 Päiväkahvitilaisuus. Siionin kannel -lauluhetki päiväkahvin aikaan, Kaija Muhonen, Salme Heino, Satu Kivisaari.

To 11.5. Kauhajoki, srk-keskus (Kyntäjätie 3), klo 14 Siionin kannel -seurat, Pekka Kiviranta, Ilkka Tuikka-la.

Pe 12.5. Riihimäki, Keskuskirkko (Hämeenkatu 5), klo 18 Koko perheen kevätlaulajaiset, lapsikuorot Riihimäeltä ja Jokioisista Kaisa Kauton ja Heini Kataja-Kantolan johdolla. Iloista yhteislaulua. Järj. Ely ja Riihimäen srk

Ti 16.5. Kokkola, Lähetysoppi, klo 10-14 Vohvelipäivä, Elyn ystävät palveluvuorossa.

- **Forssa**, Ystävänkammari (Hämeenatie 17), klo 13.30 Siionin kannel -seurat.

To 18.5. (helatorstai) Hattula, Vuohiniemen rukoushuone (Puolivälintie 504), klo 14 Konsertti, laulu Jussi Merikanto, piano Heini Kataja-Kantola, juonto Irmeli Merikanto. Konserttikahvit.

- **Lapua, Kauhajärvi** (Huvilatie 59), klo 14 Mökkiseurat Ulla ja Pekka Latomäen mökillä, Anneli ja Kari Lähdesmäki, Satu Kivisaari.

Su 21.5. Seinäjoki, Törnävä, Piirin kirkko (Seuralantie 17), klo 18 Kevät-kirkko, saarna Marketta Veikkola, lit. Anna Merivirta, Satu Kivisaari, Elyn ystävät avust. Kahvitarjoilu.

Kesäkuussa

Su 4.6. Hamina, Marian kirkko (Pikkuympyrängkatu 34), klo 10 Siionin kannel -messu, saarna Antero Rasilainen. Kirkkokahvit ja lähetysterveisiä Virosta ja Venäjältä, Rasilainen.

Ke 7.6. Päiväretki Tallinnaan. Ks. mai-nos.

Ke 14.6. Lapua, Kauhajärven kirkko, klo 18 Kesäkirkko.

Pe 16.6. Alahärmä, Ruskoranta, klo 10-15 Isovanhempi-lapsenlapsi -päivä, Satu Kivisaari, Anne Välimäki.

Su 18.6. Lapua, Tiistenjoki, klo 18 Kesäkirkko.

Katso päivitettyt tapahtumatiedot www.evangeliset.net/kalenteri

LÄHDE SEILAAMAAN JA LAULAMAAN!

Päiväretki Tallinnaan 7.6.2023

Lähtö Helsingistä 9.30 Katajanokan terminaalista (Viking XPRS 10.30). Paluu samana iltana 19.30 Helsinkiin.

Ohjelmassa mm. Laivan Buffet-lounas, Elyläisten ohjelmaa ja Siionin kannel -musiikkihartaus Tallinnan tuomiokirkossa. Tallinnassa kuljetus satamasta kirkolle ja takaisin. (Myös hieman kauppavapaata Tallinnassa ja paluulaivalla.)

Matkassa kanssasi mm. **Antero Rasilainen** ja matkaemäntä **Heini Kataja-Kantola** (p. 041 3105112), Tallinnassa **Kari Tynkkynen**.

Matkan hinta 60 €.

Ilmoittautumiset 3.5. mennessä ely@evangeliset.net tai p. 040 415 9416.

Mukaan voimassaoleva passi tai kuvallinen henkilötodistus. (Ei ajokortti)

Kevään kutsu

*Verkalleen nousevat mullasta
sitkeät taimet
peittävät pian vihreän
talven raiskaaman nurmikon.*

*Koivut odottavat valppaina
oksiensa aukeamista.
Kylmät yöt pitivät niiden
vihreyttä vankinaan.*

*Kohta puhkeavat scillat
lumikellot ja leskenlehdet.
Hierovat unenkarheita silmiään
kilpaa sinivuokkojen kanssa.*

*Muuttolinnut valtaavat metsät.
Lintujen äänet sirkuttavat
Jumalan luomissinfoniaa.
Laulavat ylistysvirttä elämälle.*

*Kevät riisuu kengät jaloista
viskaa nutun hartioilta.
Hiukset vellovat vapaina
tuuli hivelee kasvoja.*

*Jumalan käden kosketus
herättää koko luomakunnan
uuteen aamun.*